

Житно Зърно

КН. 4—5 ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА 1939

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИШНИНА

на сп. **ЖИТНО ЗЪРНО**

Продължава се подписката за записване абонати за ТРИНАДЕСЕТА годишнина на списание „ЖИТНО ЗЪРНО“, която почна отъ Януарий 1939 година.

Абонаментътъ остава и занапредъ 80 лв.—най-малкиятъ за тоя родъ списания.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ постоянно се стреми да подобри списанието, да обогати неговото съдържание. То, обаче, разчита на подкрепата на своитъ абонати. Нека тѣ не само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитъ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ поне едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Това е една благородна работа, която и тѣхъ ще възнагради.

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новото Учение, спомага за насаждане на новото семе, което Сѣячътъ така обилно прѣска.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София

Суми се пращатъ чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597
Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружавана съ писмо.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“
Boîte postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XIII.

КН. 4—5.

Опитване на любовта

Свѣтътъ днесъ се нуждае отъ нови възгледи. Старитѣ възгледи сж били много добри, но за миналото. Тѣ ще останатъ въ музеитѣ на природата, като старини, по които ще се изучава миналото. За бждещитѣ поколѣния, които идватъ, тия стари възгледи сж нѣщо познато. Душитѣ, които ще дойдатъ съ тия поколѣния, сж високо напреднали. Тѣ сж опитали и знаятъ всичко, въ което човѣкъ днесъ живѣе. Ето защо, тѣ искатъ да внесатъ нѣщо ново. Старото е вече опитано. Неговитѣ резултати се знаятъ. А какъ се е изразило то въ съзнанието на човѣка? — Въ това, че човѣкъ е обичалъ преди всичко и надъ всичко себе си. Новото, въ което човѣкъ сега влиза, се изразява въ това, че той иска да обича и другитѣ. Той е излѣзълъ отъ себе си и насочва любовта си къмъ своя ближень. Той иска да го обича като себе си. Това е основната идея на новото, която ще обедини хората, ще ги сплоти и ще ги организира по единъ новъ начинъ.

Идеята за ближния е вложена въ самата структура на човѣка. Тя е връзката между духа и душата, между ума и сърдцето. Защото ближень на душата е духътъ, а ближень на сърдцето е умътъ. Това е вжтрешната проява на тази идея въ живота на човѣка. Външно тя се проявява въ връзката, която съществува между мъжа и жената. И ако попитате, защо мъжътъ трѣбва да обича жената, отговорътъ е следниятъ: мъжътъ трѣбва да обича жената — своя ближень, защото тя е проводникъ на любовта. А отъ любовта се ражда животътъ. Понеже мъжътъ се нуждае отъ животъ, то ако не обича жената, той ще се лиши отъ живота. Жената, отъ своя страна, трѣбва да обича мъжа, защото той представя човѣшкия умъ и свѣтлината, която произтича отъ мъдростта. Ако жената не го обича, тя ще се лиши отъ свѣтлината и ще ходи въ тъмнина. А безъ свѣтлина, тя нѣма никога да разбере живота. Мъжътъ, сиречь великото, мощното, разумното въ свѣта е, което дава условия на живота да се прояви. Той носи свѣтлина.

Човѣкъ не може да познае вселената, докато нѣма свѣтлина въ себе си. Но и той ще остане непознатъ, ако не издава свѣтлина. Искали човѣкъ да бжде познатъ, той непременно трѣбва да дава, да излъчва нѣщо отъ себе си. Щомъ се затвори въ себе си, той заприличва на тъмнитѣ слѣнца. Защото има и тъмни слѣнца въ свѣта.

Въ свѣтлината на новитѣ възгледи, хората ще разбератъ по другъ начинъ мъжа и жената, бащата и майката, брата и сестрата. Ще ги разбератъ не по форма, както досега, а въ тѣхния дълбокъ смисълъ. Защото това сж идейни образи, идейни форми, чрезъ които разумниятъ

свѣтъ иска да ни покаже първичнитѣ отношения, които съществуватъ въ любовта. Въ тия форми се криятъ методитѣ, по които човѣкъ трѣбва да живѣе, като прилага любовта къмъ ближния. Защото какво е братътъ за сестрата? — Той е нейнъ ближенъ. Той е една специална форма на любовта къмъ ближния. И затова, братъ е само онзи, който гледа на сестрата така, както на себе си. И сестра е само онази, която гледа на брата така, както на себе си. Като идейни форми на разумния свѣтъ, бащата и майката, братътъ и сестрата ни показватъ и начинитѣ, по които трѣбва да постѣпваме въ живота. Ако попита нѣкой, какъ трѣбва да постѣпва въ живота, може безъ колебание да му се каже: „Постѣпвай така, както постѣпва баща ти, постѣпвай така, както постѣпва майка ти, постѣпвай така, както постѣпва братъ ти, постѣпвай така, както постѣпва сестра ти“.

Но кога това може да бѣде така? Само тогава, когато мъжътъ и жената се повдигнатъ духовно, когато станатъ съзнателни служители на любовта. Тогава бащата, като проводникъ на свѣтлината, ще може да вложи нейнитѣ закони въ умоветѣ на своитѣ синове и дѣщери, и майката, като проводникъ на любовта и на топлината, която произтича отъ нея, ще бѣде въ състояние да всади нейнитѣ закони въ сърдцата на своитѣ синове и дѣщери. При това положение, синътъ и дѣщерята, които се раждатъ въ едно семейство, ще бѣдатъ познати на своитѣ родители. Още преди да дойдатъ, тѣ ще имъ изпратятъ вестъ. Домъ, въ който децата идватъ по такъвъ начинъ, е мѣсто, гдето царува взаимна обичъ и разбиране между отдѣлнитѣ членове. Той е домъ, въ който царува миръ и хармония.

И тогава, на брата и сестрата, принадлежащи къмъ такъвъ домъ, може спокойно да се препорѣча да постѣпватъ така, както бащата и майката постѣпватъ. Днесъ, при сегашното състояние на дома, това не всѣкога може да бѣде така. Синътъ не всѣкога трѣбва да постѣпва като баща си, и съ пълно право, както показва следниятъ примѣръ, взетъ изъ живота. Синътъ на единъ баща, който обича да си попейва и да пуши тютюнъ, става въздържателъ. Кара го баща му да му наточи вино отъ избата, ала той отказва: „Такова нѣщо азъ не правя. Накарай ме да ти донеса вода отъ най-далечния изворъ, ще го сторя, но да ти наточа вино — това не мога да направя“. Другъ пътъ го кара да отиде да му купи тютюнъ: „Пойскай ми да ти нацѣля дърва, но не ме карай тютюнъ да ти купувамъ“. Оплаква се бащата: „Непослушенъ синъ!“ Но понеже е разбранъ човѣкъ, вътрешно го оправдава. „Правъ е синъ ми“, казва той и обяснява: „Дѣдо му, прадѣдо му не пушеха и не пиеха. А азъ се научихъ и да пуша, и да пия. Синъ ми върви по тѣхна линия. Азъ, както виждате, съмъ кръшналъ отъ нея“.

Хората искатъ да изградятъ семейния животъ по единъ външенъ начинъ. На мѣстото на любовта, която едничка опредѣля истинскитѣ отношения въ дома и е въ състояние да го изгради, тѣ поставятъ единъ външенъ моралъ. Бащата и майката често морализиратъ своитѣ деца, наставяйки ги въ онова, което и тѣмъ липсва. Това е една очевидна заблуда. Това, което е върно за семейния животъ, е върно изобщо за живота. Хората искатъ да живѣятъ извънъ любовта — нѣщо, което е абсолютно невъзможно. Защото оня принципъ, отъ който животътъ произтича, е любовта.

Какво значи да живѣе човѣкъ? За да живѣе човѣкъ, той трѣбва да подържа у себе си притока на любовта. Искане ли да продължи живота си, той трѣбва да усили у себе си любовта. Намалѣе ли любовта му, той ще умре. Съ увеличаване на любовта, увеличава се и животътъ. Съ намаляване на любовта, намалява се и животътъ. Изразено математически, може да се каже, че животътъ е право пропорционаленъ на любовта.

Този законъ засѣга както физическия, така и духовния животъ на човѣка. Така, вѣрата на човѣка зависи отъ любовта. Колкото повече любовъ има той, толкова повече и вѣра ще има. А колкото повече вѣра има, толкова повече и надежда ще има. Тия първични сили въ душата на човѣка сж неразривно свързани помежду си. Та ясно е, че любовта е, която усилва или намалява живота, а следователно и всички негови функции. Тя е, която усилва или намалява неговитѣ душевни сили. Наблюденията показватъ, че когато се намали любовта у единъ човѣкъ, това се отразява върху цѣлото му органическо естество — органитѣ на човѣка сжщо постепенно намаляватъ и се израждатъ. Крайниятъ предѣлъ на това намаляване на любовта е смъртта. Тукъ спира всѣко растене, което е единъ процесъ на живота, а следователно и на любовта.

Мнозина днесъ очакватъ да ги спаси нѣкой отъ негодитѣ на живота. Но само любовта може да спаси хората. Безъ любовъ спасение нѣма. Любовта трѣбва да влѣзе въ свѣта, да започне да работи въ всички сърдца, въ всички умове, въ всички души. Навсѣкжде трѣбва да проникне любовта, навсѣкжде трѣбва да работи тя. За това време е казано въ Писанието: „Ще се всели въ тѣхъ, и тѣ ще ми станатъ народъ“. Това значи, че любовта ще се всели у хората и ще ги обедини въ едно цѣло. Тогава ще се осжществятъ всички ония копнежи на човѣшката душа, които дремятъ дълбоко потаени въ нея.

Много пжтища сж опитвали хората въ живота, много опити сж правили. Тѣ могатъ да правятъ още колкото искатъ опити, но въ края на краищата ще разбератъ, че истинското освобождение отъ неносния животъ идва отъ любовта. У хората днесъ трѣбва да се зароди непреодолимия копнежъ да опитатъ любовта така, както тя сега се изявява.

* * *

Днешното положение на човѣчеството

Да си представимъ човѣкъ, комуто е повѣрена една машина, но той не може да работи съ нея—поврежда я, и като се опитва да я поправи, разваля я още повече. Отъ това се сѣди, че нѣма познания за нея, за службата на всѣка нейна частъ. Или ако се повѣри нѣкому обработване на градина, и той не събере никаква реколта, то причината може да е въ неблагоприятния климатъ, въ почвата, въ недоброкачественитѣ семена или въ липсата на вода и пр.. Но ако всичкитѣ добри условия сѣ на лице, тогава причината е въ липса на познания за отглеждането на даденото растение. Сѣщо и когато учителътъ не сѣумѣе да събуди въ повѣренитѣ му деца всичко благородно, красиво и добро, това показва, че той не е запознатъ съ законитѣ на детското развитие и начинитѣ за приложението имъ въ възпитанието. Когато човѣкъ си послужи, въ каква и да е областъ, съ известни методи, и тѣ доведатъ до противоречия, мжноти, това показва, че тѣ сѣ неестествени, непълни, фалшиви въ основата си, несъгласни съ природнитѣ закони. И тогава той трѣбва да се повърне назадъ и да потърси други методи. Животътъ на едно общество или народъ или на цѣлото човѣчество е много по-сложенъ отъ работата съ една машина или обработването на една градина. И както при последнитѣ, и тукъ е нужно основно познание, още повече че се работи съ по-сложни единици: общество, народъ, раса и пр.

Малкото дете е подъ грижитѣ на майка си. Много малко поле е оставено за неговата собствена инициатива, за неговата самодейность. Но колкото повече то расте, толкова повече и полето на неговата самодейность се разширява. Майка му му дава все по-широко поле на дейность и самостоятелность. Нѣщо аналогично имаме и въ историята на цѣлото човѣчество. Въ ранното детство на човѣчеството племената, обществата, народитѣ и раситѣ не сѣ били способни още да се развиватъ самостоятелно безъ по-големѣ намѣса отъ страна на по-напреднали сѣщества—посветенитѣ. Ето защо, даже и въ външното управление на тия общества, народи и пр. сѣ участвували последнитѣ. Но колкото повече човѣчеството се е развивало, толкова повече тѣ сѣ се отдрѣпвали отъ външното ръководство и въ опредѣлени граници сѣ предоставяли на човѣчеството да се прояви съ самодейность и инициатива, така че чрезъ събиране на опитность и упражняване на силитѣ си, да развие последнитѣ, докле постепенно се подготви за животъ на свобода и творчество. Това не можеше да се постигне, ако човѣчеството винаги бѣше ръководено и въ тия области, дето то можеше да прояви известна инициатива и творчество. Тия напреднали братя на човѣчеството, великитѣ гении, великитѣ души, не сѣ се оттеглили отъ човѣчеството. Тѣ пакъ му помагатъ непрекъснато, дѣятъ надъ него, но въ дадени области сѣ му предоставили поле за свободна дейность. И днесъ въ ръководнитѣ мѣста на външното управление седатъ не посветени, а хора взети изъ срѣдата на самото общество. По този начинъ обществата, народитѣ и раситѣ опитватъ разни методи, съби-

ратъ опитности, разширява се тѣхното съзвание, и постепенно тѣ узрѣватъ за възприемане на една по-дълбока мъдростъ, на една по-голяма разумностъ, на по-голяма свѣтлина. Въ известно отношение можемъ да кажемъ, че всички начини на управление, които сж се опитвали отъ началото на историческото време до сега, и които всѣка епоха се мѣнятъ, сж опити още въ детския периодъ на човѣчеството, което сега тепърва се мъчи съ падане и ставане да стъпи на краката си. Всевъзможнитѣ теории, социалъ-политически системи за управление, за социаленъ строй, за външна и вътрешна политика, разнитѣ теории за международни отношения сж все още напипвания на детето, което се мъчи да застане на краката си. Тѣ сж все още опити, правени въ великата лаборатория на живота, за да може да узрѣе съзнанието на човѣчеството, така че то да дойде съзнателно, свободно до разумния животъ, който да отговаря на великитѣ закони, писани съ вѣчни, незаличими букви въ цѣлата природа. И всички всевъзможни строеве, международни отношения, които сж били опитвани отъ много хиляди години насамъ, сж все налучквания да се намѣри правилния начинъ. Чрезъ всички тия опити човѣчеството се учи, но какъ? Чрезъ страдания, чрезъ противоречия, които идватъ като резултатъ на методитѣ, които сж отклонения отъ великитѣ природни закони на разумния животъ.

Можемъ да прокараме една аналогия. Когато едно малко дете по незнание си допре ржката до пламъка на свѣщъта, то прави това, понеже го привлича всичко, що блещи. Обаче, като си опари ржката, бързо я дръпва. После може да забрави, и пакъ да си тури прѣста въ пламъка на свѣщъта. Но като направи това нѣколко пѣти, после добива опитностъ и не се излага на таково страдание. Сѣщо така и всѣко страдание въ социалния, народния и международния животъ показва, че сж нарушени известни закони. Така колективното съзнание на човѣчеството се разширява, добива нова свѣтлина и постепенно се приближава до правилното разбиране законитѣ на живота.

Положението, въ което се намира днесъ човѣчеството, е една верига отъ противоречия. Но много ще се мами оня, който мисли, че причинитѣ за това положение се криятъ въ тая или оная държава, въ тия или ония държавни мъже, въ тия или ония нарушения и пр. Причинитѣ сж много по-дълбоки. Тѣ сж колективни и иматъ коренитѣ си не само въ последнитѣ нѣколко години отъ войната насамъ. Не, коренитѣ на тия причини датиратъ отъ дълбока древностъ. Отъ хиляди години сж се трупали редъ причини, които днесъ сж се разразили съ поголяма острота и болка. Но само оня, който не се спира на повърхностнитѣ, временни причини, а гледа съ по-проницателенъ погледъ на явленията, може да намѣри истинскитѣ причини. И следъ като ги намѣри, може да намѣри и методитѣ за премахване на външнитѣ последици.

Днесъ, понеже търсятъ причинитѣ на днешното критично положение много повърхностно, опитватъ се чрезъ разни договори, чрезъ разни гаранции — друстрани и едностранни, чрезъ разни споразумения за сигурностъ, чрезъ разни конференции на групи държави, на оси, съглашения и блокове, да обезпечатъ мира. И не само че не успѣватъ въ това, но опасността отъ една катастрофална мирова война надвисва все повече надъ човѣчеството. Преживѣваме една епоха, когато човѣчеството се вълнува издъно.

Оня, който не разбира хода на историята и скрититѣ пружини на историческия процесъ, може да мисли, че едно историческо събитие е плодъ само да нѣколко причини, които изпъкватъ непосредствено преди въпросното събитие. Обаче това събитие е подготвяно отъ много по-рано. Единъ примѣръ. Отъ хилидилѣтия народитѣ сж живѣли въ взаимни съперничества и умраза, въ взаимни подозрения, съ желание за взаимно ограбване и изстребление. Всички тѣхни чувства на умраза, ненавистъ и пр. сж, обаче, нѣщо реално за окултната наука. Това сж енергии, които обществата, народитѣ и раситѣ пращатъ отъ себе си въ тѣй наречения астраленъ свѣтъ. Това сж мощни течения, които народитѣ изпращатъ единъ къмъ други. И тогава тия народи вече воюватъ помежду си горе съ взаимнитѣ си враждебни мисли и чувства, съ огненитѣ страсти за завладяване, насилия и пр. Това е продължавало съ вѣкове, и то не само въ време на война, но и въ мирно време. И когато въ мирно време народитѣ продължаватъ да си изпращатъ такива мисли и чувства, раздухвани отъ преса и отъ фалшиво възпитание, изкуствено давано на деца и възрастни, то вече се посѣва семето на бждещи войни на физическото поле. Защото има единъ законъ въ окултната наука: „Това, което е горе, то слиза долу“. И когато съ вѣкове се събератъ семената на умраза между народитѣ, то вече горе надвисва надъ тия народи единъ грозенъ, тъменъ астраленъ облакъ, напоенъ съ всички тѣхни отрицателни енергии, и при една малка последна искра всичкитѣ тоя облакъ се разразява въ войни, революции, катастрофи и пр.

Днешното положение показва, че има неразбиране на основнитѣ закони, по които се развива човѣчеството, и въ това отношение се правятъ опущения въ две посоки: първо, всѣки народъ схваща своя животъ като нѣщо отдѣлно отъ живота на цѣлото човѣчество и иска да уреди своитѣ лични интереси, макаръ и въ ущърбъ на интереситѣ на другитѣ народи. Ако нѣкой народъ мисли, че може да процъвтѣва, независимо отъ благосъстоянието на другитѣ народи, той се лъже. Ако въ единъ континентъ една или повече държави финансово, икономически изпаднатъ въ тежко положение, то това ще причини криза преди всичко въ тѣхната срѣда, но после тая криза ще се разшири и ще стане международна, ще засегне всички държави на свѣта, повече или по-малко. Примѣри виждаме отъ последната общоевропейска война. Въ Европа следъ тая война нѣколко държави, тѣй нареченитѣ победени, бѣха въ финансово отношение претоварени съ много репарации; тѣ изнемогнаха икономически. Изпаднаха въ мизерия, и даже нѣкои отъ тѣхъ бѣха предъ финансовъ разгромъ. Но това не прелизвика ли стопанска криза, както въ стария, тѣй и въ новия свѣтъ? Безработицата въ Америка, стопанската криза тамъ, която и сега продължава, не е ли въ връзка съ стопанското положение въ Европа? Може точно да се разгледа връзката на причини и последствия въ това отношение, но това ще ни отклони отъ въпроса. Тѣй че основниятъ законъ е: лошото положение на единъ народъ се отразява върху всички други народи.

Гореказаното е външно обяснение. Но има и друго по-дълбоко обяснение, дадено отъ окултната наука: всѣки народъ представлява единъ органъ въ общочовѣшкия организъмъ. И ако този органъ страда, това нѣма ли да се отрази върху другитѣ органи на организма?

Всѣки народъ да живѣе и работи само за своитѣ лични интереси, въ ущърбъ на интереситѣ на другитѣ народи, които пренебрегва и погазва — това е старъ методъ, който именно доведе човѣчеството до днешното положение. А всѣки методъ се познава и оценява по плода му. Днешното положение е великолепна иллюстрация на негодността на всички досегашни методи за дейностъ на общества, народи и раси.

Второто опущение или заблуждение е следното: мнозина мислятъ, че съ насилия, неправди, коварство, лъжи могатъ да изградятъ нѣщо добро, стабилно, което да осигури собственитѣ имъ интереси.

Това сж дветѣ заблуждения, отъ които трѣбва да се освободи човѣшкото съзнание. Тѣ, именно, водятъ къмъ всички тия противоречия, които виждаме въ днешната епоха.

Единъ народъ, който извършва насилие, неправда, непременно ще пожъне рано или късно последицитѣ имъ, ще премине презъ редица страдания, изпитания, катастрофи и ще почерпи горчива опитностъ, която ще остане като единъ урокъ въ съзнанието на народната душа. Всѣка сила, която излиза отъ човѣкъ, класа, общество или народъ — благотворна или разрушителна — се връща къмъ своя първоисточникъ и гради или разрушава, споредъ естеството си.

И затова, именно, народъ или раса, които сж извършили голѣми насилия, после сж били излагани самитѣ тѣ на тия разрушителни сили. Тѣ сж се израждали или даже напълно нѣкой пжтъ сж се заличавали отъ историческата сцена. Има хиляди конкретни примѣри отъ историята, но бихме се отклонили, ако се занимаемъ съ тѣхъ. Въ историята на всѣки народъ има множество такива примѣри. Даже нѣщо повече — може да се напише цѣла една история на народитѣ, на раситѣ, на човѣчеството въ това ново освѣтление, за да се види причинната връзка между историческитѣ явления. Тогава ще имаме съвсемъ друго понятие за законитѣ на историческото развитие.

Ако туримъ силно концентрирана солна или азотна киселина въ единъ сждъ, чиито стени се разяждатъ отъ киселината, то скоро тя ще разруши стенитѣ на собствения си сждъ. Нѣщо аналогично е съ всѣка проява на неправда, на насилие, извършено отъ кой да е народъ. Този народъ, подобно на киселината, подкопава и разрушава собственитѣ свои устои.

Има една висша правда, която прониква цѣлата природа, и нейнитѣ закони сж вѣчни и неизмѣнни. Всѣки индивидъ, всѣки народъ не е безотговоренъ да прави каквото иска въ разумната природа. Той е свободенъ да прави каквото иска, но ще понесе последициите, и ако се е отклонилъ отъ вѣчнитѣ закони, тия последициия ще бждатъ най-малкото изграждане, т. е. лишаване отъ условия за културно развитие.

Ако единъ народъ избие тѣй нареченитѣ „диви, варварски племена“ въ колониитѣ, за да се отърве отъ тѣхъ, та да засели тѣхнитѣ земи по-лесно, то душитѣ на тия избити „полудиви“ племена ще се родятъ въ тѣхнитѣ столици и въ други тѣхни градове, и съ това ще понижатъ културата на тоя народъ. Тогава крайнитѣ квартали на тѣхнитѣ голѣми градове ще се напълнятъ съ слаборазвити души съ престѣпни наклонности.

Трѣбва да се взематъ мѣрки за предотвратяване на едно всеобщо сблъскване на народитѣ, което ще бжде катастрофално за бжде

щето на човѣчеството. Защото това сблъскване може да върне културата съ хиляди години назадъ при днешната военна техника. Отъ друга страна, такова всеобщо сблъскване ще бжде безсмислено и въ друго отношение, понеже „победителитѣ“ тогава ще иматъ една Пирова победа: има опасностъ преди да победятъ, и тѣхнитѣ собствени полета да бждатъ превърнати въ развалини, димящи пепелища и пустини! Затова Учителътъ казва, че при едно евентуално бждеще сблъскване не ще има победени и победители, както въ досегашнитѣ войни, но всички ще бждатъ победени.

Кой е изходътъ отъ днешното положение? Могатъ да се взематъ бързи външни мѣрки: договори за сигурностъ, пактове, блокове, даже всеобщи конференции на държавитѣ за намаление на въоръженията, за ограничението имъ до известенъ минимумъ поне за известенъ родъ оржжия и пр.. Тия външни мѣрки сж полезни, тѣ все иматъ известно значение, но ако не се роди въ човѣчеството едно ново съзнание, ако не дойде въ ума му нова свѣтлина, то въ скоро време ще се посѣятъ семената на нови противоречия, нови катастрофи, понеже ще сж на лице причинитѣ, които сж довеждали до досегашнитѣ такива.

Коренното премахване на неджзитѣ на днешната култура— може да настѣпи само при събуждане на ново съзнание у хората. Това е най-прѣкиятъ, най-кжсиятъ и най-сигурниятъ пѣтъ за една нова култура на свѣтлина, хармония, взаимно споразумение и обединение на народитѣ, на взаимно сътрудничество. Новата идея е: общо взаимно сътрудничество и обединение на народитѣ, за да образуватъ единъ колективенъ организъмъ. Това ще дойде чрезъ едно ново съзнание.

Всѣки народъ трѣбва да схване, че интереситѣ му не сж въ противоречие съ интереситѣ на другитѣ, а напротивъ тѣ сж въ съгласие и хармония съ последнитѣ, понеже всички народи представляватъ едно общочовѣшко семейство.

Всѣки народъ трѣбва да съзнае, че благосъстоянието на всички други народи е необходимо и важно условие и за неговото собствено благосъстояние. Всѣки народъ трѣбва да схване, че неправдата и насилиете не донасятъ никакво добро на творителитѣ имъ.

И народъ, всрѣдъ който броятъ на тѣй нареченитѣ идеалисти, хора на новитѣ идеи, на новитѣ методи, на новитѣ разбирания за миръ, братство и взаимното сътрудничество, расте, този народъ има бждеще. Той отива къмъ разцвѣтъ и подеъмъ; той има условия да стане разсадникъ на нови културни ценности за човѣчеството.

Едничкиятъ пѣтъ за една нова култура е разпространението на тия нови идеи, проникването имъ въ широкитѣ маси. Това може да стане чрезъ интензивна работа. Когато броятъ на пробуденитѣ души, които сж носители на идеитѣ за миръ и братство, за сътрудничество между народитѣ се увеличи, ние ще бждемъ предъ изгрѣва на една нова велика култура на земята — културата на разумния животъ.

Сфера на Урана

Мъдрецът живее безъ законъ.

Глупецътъ трѣбва да живее съ законъ и
подъ законъ.

Ако мъдрецътъ живее съ законъ, той е не-
щастенъ.

Ако глупецътъ живее безъ законъ, и той е
нещастенъ.

Бейнса Дуно. Учителътъ говори.

Уранъ е една отъ ония планети, които упражняватъ силно обаяние върху въображението на хора, запознати поне малко отъ малко съ астрологията. Като четатъ, че Уранъ поражда у човѣка склонность къмъ напредничави идеи и стремежъ къмъ освобождаване отъ всѣкакви предразсѣждци — нѣща, които по тѣхна преценка, и тѣхъ особено силно вълнуватъ — тѣ считатъ себе си за „уранианци“. И нерѣдко, като отидатъ при нѣкой астрологъ да имъ състави хороскопъ, тѣ очакватъ да намѣрятъ потвърждение на това свое, често пжти, суетно желание. Разбира се, въ повечето случаи тѣ оставатъ разочаровани — оказва се, че Уранъ не заема нѣкакво силно положение въ тѣхния хороскопъ, за да играе въ душевния животъ и сѣдбата имъ нѣкаква важна роль. Въ най-добрия случай, той може да хвърля добъръ аспектъ къмъ нѣкой отъ основнитѣ астрологични фактори, опредѣлящи характера и темперамента, умствения строй и сѣдбата на човѣка. Оттамъ произтича, астрологически погледнато, известно „ураново влияние“, което може да се прояви въ най-различни посоки. У единъ индивидъ съ стремежъ къмъ напредничави идеи, то ще подхрани тѣкмо тоя стремежъ. Това, обаче, не ще рече, че той е уранианецъ. Тукъ му е мѣстото да кажа, че уранови типове, така завършени и оформени, каквито сж, да речемъ, сатурновиятъ, юпитеровиятъ, слънчевиятъ или марсовиятъ типъ, днесъ за днесъ не сѣществуватъ на земята. Има, обаче, известни умствени, емоционални и волеви прояви, има и известни физически прояви, които се характеризиратъ като „уранови“. Очевидно, Уранъ действува като единъ свѣтъ отъ сили, които сега се събуждатъ въ човѣчеството и се стремятъ да добиятъ въплъщение у него. Тия сили сж по-тънки, по-флуидни, по-неуловими отъ силитѣ на планетитѣ, включени въ орбитата на Сатурна—стариятъ напълно оформенъ вече свѣтъ на личното, егоцентрично съзнание. Това сж сили на единъ новъ, отвѣдъ-сатурновъ свѣтъ, които се стремятъ да разчупятъ твърдата „сатурновска“ черупка на затворената въ себе си личностъ и да свържатъ човѣка съ космичното съзнание. Въ тази смисълъ, Уранъ може да се нарече врата на космичното съзнание въ човѣка. За да изразятъ принадлежността на Урана къмъ единъ по-високъ свѣтъ, който астрономически се простира задъ пръстенитѣ на Сатурна, астролозитѣ го наричатъ октава на Меркурия, имайки предъ видъ неговия ясно подчертанъ умственъ характеръ. Въ това название, обаче, мнозина подозиратъ скритата ѳмисълъ да се спаси класическата седморка отъ планети, нарушена отъ откриването на новитѣ, транс-сатурнови планети. Ние нѣма да разискваме тукъ разнитѣ спекулации на астролозитѣ по този

въпросъ. За насъ е сжществено, че въ дадено историческо време започватъ да действуватъ известенъ родъ сили, които се проявяватъ въ редъ типични явления, както въ индивидуалния, тъй и въ общественя животъ на човѣка — въ наука, изкуство и пр., и че този родъ явления, както показватъ астрологичнитѣ изследвания, могатъ да се свържатъ съ единъ физически центъръ на нашата слънчева система — планетата Уранъ, респ. съ нейния астрономиченъ цикълъ. И наистина, многобройнитѣ изследвания на хороскопи, въ които е билъ привлченъ този новъ астрологиченъ факторъ — изследвания, които иматъ характеръ на емпирически статистики — потвърждаватъ недвусмислено горното допущение. Така или иначе, следъ откриването на Урана отъ Улиамъ Хершелъ въ 1781 год., тази транс-сатурнова планета, която донейде революционизира класичната астрологична система съ нейнитѣ седемъ планети, биде вмъкната, не безъ основание, въ астрологичната практика.

Нѣкои, може би, ще попитатъ: „Нима Уранъ не е упражнявалъ влияние преди датата на неговото откриване? Нали и преди е сжществувалъ като планета отъ слънчевата система?“—Действително, Уранъ е сжществувалъ и преди да стане видимъ и знаенъ за насъ. Астрономитѣ сж го наблюдавали и по-рано — още презъ 1690 година, па и отпосле — ала сж го смятали като звезда. Уранъ е сжществувалъ досущъ така, както е сжществувало и електричеството въ природата, преди да бжде то открито и проучено презъ миналия вѣкъ, най-напредъ въ лабораториитѣ на физицитѣ. Ала електричеството стана онова, което днесъ е за човѣчеството—именно една отъ най-мощнитѣ енергии, които преобразиха външния образъ на човѣшката цивилизация—едва следъ като биде открито. И преди радиото хората сж плували въ океанъ отъ електрически вълни, ала едва следъ изобретяването на тоя дивенъ апаратъ, стана възможно да се улавятъ тия вълни и да станатъ покорни носители на човѣшката мисълъ и човѣшкото изкуство. Сжщото се отнася и за по-тънцитѣ сили на Урана, отъ чисто психично естество. Човѣкъ трѣбваше да стане възприемчивъ за трептенията на тѣзи сили, той трѣбваше да развие у себе си известни „възприемателни“ психични апарати, за да може да улавя урановитѣ вълни. За да станатъ известни сили творчески у човѣка, за да може той да ги прояви въ живота, трѣбва да направи съзнателна връзка съ тѣхъ. Тази, именно, връзка и времето, по което тя се извършва, представятъ интересъ за насъ. Въ случая съ ония сили, които астрологичната символика обединява подъ името „Уранъ“, защото ритмътъ на тѣхнитѣ многосложни прояви въ земния животъ съвпада съ цикъла на този далеченъ членъ отъ нашата слънчева система, наистина се потвърждава многократно изтъкваниятъ отъ астролозитѣ окултенъ законъ — една планета става позната и видима за хората тогава, когато нейнитѣ сили започнатъ да се проявяватъ активно въ тѣхния животъ. Явно е. следователно, че Уранъ и преди е действувалъ, но така както електричеството е действувало въ природата, преди да бжде впрегнато на работа отъ творческия духъ на човѣка. Уранъ е произвеждалъ известни общи процеси, които сж стояли вънъ отъ обсега на човѣшкото съзнание.

Както, обаче, и да се обясняватъ нѣщата — съ изтъкнатия по-

горе окултенъ законъ, или съ просто съвпадение — характеренъ е фактътъ, че както Уранъ тъй и Нептунъ биватъ открити по време, когато у хората се явява единъ мощенъ поривъ къмъ индивидуална и социална свобода; когато у тѣхъ се поражда стремежъ да разрушатъ всички овехтяли обществени, морални и религиозни прегради, всички догми, всички стари вѣрвания, които сж спѣвали свободната мисль и пълната проява на човѣшката индивидуалность. Политически и социално, това се изразява въ американската и френска революции, които избухватъ около времето, когато Уранъ бива откритъ.

Въ литературата този стремежъ къмъ освобождаване на човѣка отъ всички условности и предразсѣдци, които сковаватъ неговитѣ творчески сили, е намѣрилъ твърде яркъ изразъ въ драматичнитѣ произведения на Ибсена. Знайно е, че мирогледътъ на Ибсена се характеризира обикновено като индивидуализъмъ. Това означава, че и въ социалнитѣ си, и въ етичнитѣ си възгледи, Ибсенъ поставя на преденъ планъ отдѣлния човѣкъ, а не обществото. За Ибсена най-голѣма ценность въ живота представя самосъзнателниятъ и цѣлостенъ човѣкъ, пълната и закрѣпена индивидуалность, която се ръководи не отъ външнитѣ писани закони, а отъ вътрешнитѣ закони на своето естество. Той иска пълна свобода за тази съзнателна и самоотговорна личность, която съзнава своето призвание и иска да го следва неотклонно. Очевидно, предъ погледа на норвежкия драматургъ се е мѣркалъ идеалниятъ образъ на Урановия типъ, който намира най-пълно въплѣщение въ символичния образъ на Водолей. Водолей — това е човѣкътъ, който следъ като се е катерилъ, подобно козата, по планинскитѣ стрѣмнини и върхове на „Козирого“, следъ като е позналъ самотата, ограниченията, лишенията, съмненията и борбитѣ на Сатурна и ги е превъзмогналъ чрезъ самоотричането, най-сетне се е добралъ до извора на космичния животъ, отъ който налива своята урна, за да излѣе водитѣ ѝ на изжаднялото човѣчество. Издигнатъ надъ всички условности на временния животъ, свободенъ отъ всички човѣшки ограничения, защото ги е превъзмогналъ, той представя образъ на мъдрецъ, „който живѣе безъ законъ“. Понеже у него е пробудено космичното съзнание, той всъщность „живѣе споредъ оня живъ законъ, който е написанъ въ душата му“. (Учителътъ говори. Изъ главата за „Мъдростъта“). Между този идеаленъ типъ на човѣкъ — мъдрецъ и глупецъ, „който трѣбва да живѣе съ законъ и подъ законъ“ има граматна междина. И въ тази огромна междина, въ която се срѣщатъ хора отъ различни степени на съзнание, действува Уранъ съ своитѣ мощни „електрически“ токове. На хора съ непробудено съзнание, Уранъ често влияе отрицателно. Оригинальностьта и гениалниятъ полетъ на мисльта, които той събужда у напредналия духовно и интелектуално човѣкъ, у обикновения човѣкъ се израждатъ въ ексцентричность. Свободата на духа, издигането надъ човѣшкитѣ ограничения и предразсѣдци, които отличаватъ първия, се превръщатъ у втория въ безпринципность, своеволие и слободия: той отхвърля безразборно всички обществени и нравствени закони и ако е социално настроенъ, често се противопоставя съ наивни срѣдства на установения редъ. Отъ тоя типъ сж ония анархисти-терористи, които искатъ да въдворятъ безвластническия строй чрезъ насилнически срѣдства. Учението за безвластието, разгледано въ неговата идейна

страна, спада, безсъмнение, към сферата на Урана. То представя единъ прекрасенъ примѣръ за това, какъ високитѣ трептения на Урана се пречупватъ въ съзнанието на хората. Безъ външна властъ, безъ външенъ законъ може да се живѣе само въ свѣта на истината и свободата. И Уранъ, „будителъ“, съ своитѣ трептения иска да пробуди у човѣка дълбокия купнежъ къмъ този, именно, свѣтъ на истината и свободата, да го подтикне да развие у себе си тия високи качества, чрезъ които единствено може да стане гражданинъ на този свѣтъ. Уранъ — индивидуалистътъ, въ най-благородна смисълъ на думата — подтиква човѣка да постигне първомъ индивидуално тази висока степенъ на развитие, та следъ това да помага и на другитѣ да я постигнатъ. Това е мисията на „Водолея“. У обикновения човѣкъ, обаче, той пробужда само единъ смжтенъ инстинктъ за свобода, който се изразява въ бунтъ срещу всичко, което потиска и ограничава човѣка. Често, при лоши аспекти на Урана, както се изразяватъ въ астрологията, индивидитѣ отъ тоя типъ биватъ крайно своеволни, ексцентрични, рѣзки въ обноски и постѣпки. Мислейки се за свободни, тѣ не марятъ ни семейни врѣзки, ни обществени нрави и обичаи, ни нравственъ дългъ, ни юридически законъ. Въ своята най-крайна форма, тукъ се явява така наречениятъ асоциаленъ типъ. Астролозитѣ подържатъ, че и въ типа на диктатора, съ неговитѣ изострени лични чувства, съ неговото повишено самочувство на „водачъ“, на „силна личностъ“, чиято воля е законъ не само за него, а и за всички ония, които води и управлява, е доста силно влиянието на Урана. Поне фактитѣ, които ни предлага съвременната политическа действителностъ, потвърждаватъ това. Но у тѣхъ урановото влияние, пречупено въ една силно развита лична сфера, се сгжстява и въ съчетание съ други планетни фактори, дава характерния „диктаторски комплексъ“.

Уранъ, изобщо, има два полюса — единиятъ му полюсъ лежи въ областта на космичното съзнание, което носи новото, идейното въ свѣта; другиятъ му полюсъ се намира въ колективното подсъзнание, отъ което, подъ неговото активизиращо влияние, изпъкватъ на повърхността образи и идеи на минали раси и култури. За погледа на нѣкои астролози, диктаторитѣ сж само фокуси на една дълга расова наследственостъ. Тѣ сж носители на неосжществениѣ, потиснати идеи на миналото, които се стремятъ къмъ осжществяване. Тѣ сж фокуси на цѣла низа поколѣния, които трѣбва по необходимостъ да дойдатъ до логичния край на своята сждба. Разбира се, между индивидуалния строежъ и сждбата на диктатора и тия на расовия колективъ има едно съвпадение, което за астрологичната философия е напълно ясно, като се има предъ видъ законътъ за съответствията.

Споменатитѣ по-горе два полюса на Урана се изразяватъ астрономически въ възходящия и низходящъ вжзелъ на неговата орбита. Знайно е, че равнинитѣ, въ които лежатъ орбититѣ на планетитѣ, се сѣкатъ съ равнината на еклиптиката, сир. плоскостта, въ която лежи земната орбита, въ така наречениятъ вжзлови линии. Вжзловата линия на Урана минава презъ знаковетѣ Близнаци и Стрелецъ. Възходящиятъ му вжзелъ е на около 13°40' отъ Близнаци, а низходящиятъ — на около 13°40' отъ Стрелеца. Споредъ астрологията, възходящиятъ вжзелъ пред-

ставя полюса, презъ който се вливатъ известни космични сили и се асимилиратъ, за да се изразятъ навънъ. Низходящиятъ вжзелъ е полюсъ на дезасимиляцията, кждето става освобождаване на онова, което подлежи на разпадане. Първиятъ е свързанъ съ „настоящото“, вториятъ съ „миналото“.

Обстоятелството, че възходящиятъ вжзелъ на Урана лежи въ Близнаци — знакъ на конкретния умъ, на разнитъ видове интелектуална и физическа обмѣна — показва, че обновителнитъ, творчески сили на Урана действуватъ по интелектуаленъ пѣтъ, чрезъ конкретния умъ. И наистина, силното развитие на съвременната физика, както експериментална, така и теоритична, въ която господствуваща роль играе електричеството, многобройнитъ изобретения, чрезъ които тази енергия биде впрегната на работа за задоволяване практичнитъ нужди на живота, новитъ съобщителни срѣдства — телеграфъ, телефонъ, радио, бързото развитие на въздухоплаването — това е една огромна дейность на човѣшкия умъ, която се разви въ сравнително кратко време. Цѣлата тази дейность се разви благодарение мощния импулсъ на Урана, подъ влияние на неговия изобретателенъ гений. Конкретниятъ резултатъ отъ бързото разрастване на новитъ съобщителни срѣдства бѣше едно неочаквано скъсяване на географскитъ разстояния, които дѣлятъ хората на земята. Днесъ хората общуватъ чрезъ вълнитъ на етера, който разнася тѣхнитъ мисли, тѣхната музика, съ бързината на електрическата вълна. Днесъ нѣма „далечни“ разстояния — вестъта за едно събитие, което става въ известно мѣсто на земята, се предава по всички посоки съ магична бързина, така че всички хора взиматъ, ако не непосредствено, то поне духовно участие въ него. Физически поне, въ областъта на съобщителнитъ срѣдства, въ които главенъ факторъ е електричеството, разстоянията и границитъ между хората изчезнаха. А тъкмо това носи Уранъ—освобождаване отъ всички изкуствени граници, както физически, така и умствени и морални, които човѣкъ е прокаралъ. Той издига човѣка въ единъ свѣтъ на свободно движение, което се извършва не по предварително очертани пѣтища, каквито сж запримѣръ шосетата и желѣзопѣтнитъ линии върху твърдата почва. Той издига човѣка въ въздуха, който символизира умствения свѣтъ. Единъ прекрасенъ символъ на Урана е аероплана. Както аеропланътъ носи въ себе си своитъ апарати за движение и ориентиране въ въздуха, така и свободниятъ умъ носи въ себе си силитъ и способноститъ за своя „полетъ“ и за своето ориентиране въ оная сфера на умствения свѣтъ, кждето нѣма отпѣкани пѣтища. И както аеропланътъ лети въ въздуха, безъ да остави видима, „лична“ следа, така и свободниятъ умъ се движи въ умствения свѣтъ, безъ да пресича пѣтищата на другитъ и безъ да оставя каква-годе „лична“ диря.

Пѣтемъ ще спомена, че интереснитъ теории на математичната физика — единъ отъ шедьовритъ на западно-европейската научна мисль, развитието на неевклидовата геометрия и на геометрията на многоизмѣрното пространство, както и на други клонове отъ модерната математика, които създаватъ едно ново чувство за пространството и числата, едно ново виждане на свѣта, се дължатъ въ висока степенъ на урановия импулсъ.

Нѣма да се спирамъ на известни прояви въ изкуството — поезия, музика, живопись, които носятъ явнитѣ белези на Урановото влияние, не толкова положително, може би, колкото отрицателно. Въ изкуството често се проявява особено ярко ексцентричността, която тази планета поражда у нѣкои натури, неспособни да възприематъ нормално неговитѣ високи трептения.

За да резюмирамъ влиянието на Урана върху човѣшкото естество, ще кажа следното: у различнитѣ хора тази планета действува различно — споредъ степенъта на съзнанието и душевния имъ строежъ. Колкото единъ човѣкъ е по-издигнатъ умствено и морално, колкото по-широко и по-универсално е неговото съзнание, толкова по-съзидателно действува у него тази планета на вдъхновението, дълбокото прозрение и гениалния полетъ на мисълта. У хора, у които висшото съзнание не е пробудено, които никога не сж имали проблесъка на космичното, той или остава въ латентно състояние или събужда експлозивнитѣ и разрушителни сили, събарящи всичко старо и назадничава.

По времето, когато се разнесе въ свѣта „урановата вълна“, констатираме едно възраждане и на окултизма съ всичкитѣ му почти течения и школи, които сж съществували въ миналото. Въ известна мисълъ на думата, западноевропейскиятъ окултизмъ е единъ видъ археология — той изрови много съкровища на древната мъдростъ, изтъкна непреходността на известни принципи, които лежатъ въ основата на религиозния опитъ презъ всички времена, показва широтата и синтетичната мощъ на възгледитѣ за Бога, човѣка и вселената, които сж имали древнитѣ мъдреци и посветени, разбули отчасти тайнитѣ на античнитѣ мистерии, възбуди много въпроси около видимото и „невидимо“ естество на човѣка и свѣта, постави въ друго освѣтление проблемата за душата, за безсмъртието, за развоя на човѣка, въ когото дремятъ още много скрити сили. Покрай ценнитѣ познания, обаче, които иматъ действителна стойностъ и могатъ да послужатъ като капиталъ за едно ново духовно предприятие, той изрови и сума отживелици, сума мумифицирани заблуди и суевѣрия на миналото. Цѣлата негова археологическа работа изобщо се развива подъ знака на низходящия вжзелъ на Урана, който се намира въ Стрелеца — знакъ на отвлѣчената философска мисълъ, на религията и етиката. Въ низходящия вжзелъ на Урана, кждето се чува „последната дума“ на едно минало, Уранъ действува пасивно. Затова въ окултизма, както и въ археологията, сравнителното проучване на религията и митологията, които получиха особень разцвѣтъ по сжщото време когато се разрастна и окултизмътъ, ние имаме едно възсъздаване на миналото, единъ синтезъ на ония религиозни, философски и научни ценности, които то създаде. Макаръ окултизмътъ да упражни мощно влияние върху съвременната мисълъ, макаръ да допринесе твърде много за превъзможване на материалистичния мирогледъ, макаръ да раздвижи материалистичната научна мисълъ, макаръ да измѣни умонастроението на мнозина учени и да навлѣзе чрезъ редъ проблеми въ официалната наука, той все пакъ не може да се нарече носителъ на новото въ свѣта.

Новото иде отъ другаде. То изхожда като една мощна вълна отъ космичния центъръ на живота. То е така мощно, че прониква цѣ-

лото естество на човѣка, прониква цѣлата земя и всичко, което живѣе на нея. То разтърсва всичко издѣно — народи, общества, съ тѣхнитѣ религии, моралъ, семейни отношения, социални и политически схващания. То изважда на показъ всичко дълбоко потаено отъ миналото — и добро и зло. Оттамъ тоя кипещъ всрѣдъ човѣчеството, оттамъ тия стълкновения и борби, въ които старото въ свѣта се мжи съ сетни сили да се закрепи въ живота. Това е, безспорно, една грандиозна драма, която се разиграва на великата сцена на живота.

На насъ, които имаме високата привилегия да присъствуваме на тази грандиозна драма, може да се пожелае едно — да имаме поне окото на Урана, което задъ видимитѣ символи на събитията, що се разиграватъ на сцената на живота, вижда скрититѣ, разумни сили, които ги направляватъ. Да имаме негово прозрение, което долавя — задъ мрака на нощта, която си отива, и въ която човѣчеството все още блуждае — зазоряването на космичното съзнание, на което той е провъзвестникъ.

Georg Nordmann

Предъ решителния часъ

Понѣкога хората мислятъ, че живѣятъ, а биватъ изживявани. Тѣ се заканватъ на свѣта, прекрояватъ физиономията на държавитѣ, тласкатъ едно множество хора къмъ безлична и външно афектирана дейностъ, мислятъ, че ръководятъ съдбинитѣ, а не знаятъ, че тѣ биватъ играчка и оржие на съдбата, която си служи съ тѣхъ като съ инструментъ.

И тъкмо тукъ е най-големото противоречие, защото малцина сж годни да проумѣятъ, че външно бурниятъ, динамичниятъ и афектираниятъ животъ не е съзнателенъ, а отгласъ на единъ аспектъ въ свѣта, на една необходимостъ, тласкана отъ борящитѣ се сили въ свѣта на причинитѣ, на които ставатъ играчки тъкмо тия, които множеството смѣта за „велики“. Величието въ духовния животъ има другъ обликъ. Въ него човѣкътъ не е случайно паднала треска въ вълнитѣ на океана, не е оржие на силитѣ, които се борятъ за надмощие, а е съзнателна компонента въ посока на развитието. Величието на духовния животъ не се мѣри по количеството на шума и празнитѣ ефекти, които вълнуватъ емоционално хората, а по съзнателно извършената работа за прогреса както на отдѣлната личностъ, така и на колектива.

Свѣтътъ, въ всички исторически епохи, е билъ въ неотмѣнната властъ на развитието, което се ръководи отъ силитѣ на космичния разумъ и хората съзнателно или несъзнателно сж ставали проводници на това развитие. Никой не е въ състояние да спре потока на събитията, които осъществяватъ мировия планъ. Ако нѣкога агенти на противнитѣ сили сж се опълчвали и забавяли победния ходъ, тогава природата ги отстранявала отъ пътя си, като безъ друго е осъществявала онова, което е предвидено въ огромната замисълъ на Великото Единство. Имало е случаи въ човѣшката история, когато правдата е пристигала късно, — видимо победена и забравена. Това, обаче, е станало, пакъ съзнателно, за да се даде добрия урокъ и мъдростъ на ония хора, които е трѣбвало да понесатъ последствията на своитѣ изопачени възгледи и дѣла, но въ края на краищата всичко е ставало така, че нарушеното равновесие въ свѣта е било възстановявано.

И въ наше време има хора, които мислятъ, че могатъ да направляватъ свѣтовното развитие по свой начинъ. И въ наше време има хора, които мислятъ, че свѣтътъ е забравенъ отъ Великото Око на вѣчната бдителностъ, но тѣ се маматъ. Събитията, които толкова тревожатъ човѣцитѣ, и разлюлватъ като развълнувано море страститѣ и палящитѣ интереси, ще се развиятъ така, че въ края на краищата пакъ ще спечели великиятъ планъ. Ако съзнанието на съвременнитѣ хора не е възвисено до тамъ, за да проумѣятъ истината, че съ миръ и разбирателство ще се постигне добро и благоденствие на земята, която е готова да приюти и изхрани всички хора, тогава тая истина ще бжде проведена и разбрана по пътя на собствения ужасъ, който народитѣ си готвятъ. Въ единия или другия случай, човѣчеството ще разбере, че нѣма воля, освенъ волята на Всемирния разумъ, нѣма сила по-голяма отъ силитѣ

на духовния прогресъ и нѣма любовъ по-велика отъ любовъта на онова огромно свѣтотно сърдце, което е обгърнало свѣтоветъ отъ край до край!

Между хората, които днесъ сж понесени отъ огромното течение на палящитѣ страсти, и които сж станали орждия на разрушителнитѣ, противодействащи сили, има такива, които съзнателно върватъ къмъ възходъ, съзнателно отправятъ своя умъ, своята воля и своята обичъ къмъ високия връхъ на идящата култура и живѣятъ мълчаливо срѣдъ хаотичния ревъ на тълпитѣ. Тия хора сж анахронизъмъ за своето време и срѣда, защото не се подчиняватъ на увличащия потокъ, въ който отдѣлнитѣ единици не живѣятъ, а биватъ живѣни. А да бждешъ живѣнъ, вмѣсто да живѣешъ, това е подъ достоинството на човѣшкото същество, на което сж дадени всички възможности да бжде свободна и съзнателна сила.

Човѣчеството днесъ изживѣва важни, епохални събития. Тѣ се развиватъ не толкова отвънъ, колкото вътре въ хората: въ тѣхнитѣ умове, съвести, сърдца. Войната не е обявена, но тя се води въ полето на мисълта и чувствата. Тамъ днесъ ще се реши победата. Останалото е следствията, които ние ще преживѣемъ, и които сж неминуеми. Това, което ще последва нѣма да бжде ничия жестокость, освенъ нашата жестокость, ничие пренебрежение, освенъ онова, съ което ние сме пренебрегнали тихия гласъ на любовъта у насъ, нѣма да бжде нѣкое чуждо, а нашето собствено коравосърдечие, съ което сме отминали прострѣнитѣ ржце на милостъта.

Днесъ човѣчеството подготвя утрешната си сждба. Ония, които живѣятъ съзнателно, желаятъ отъ всичкото си сърдце, да се спести едно огромно страдание на човѣшкия родъ. Тѣ живѣятъ съ тая обичъ и съ тая вѣра, която твори добро и прашатъ своитѣ помисли и своитѣ надежди къмъ гениитѣ на доброто и обичъта, които сжщо работятъ за спасяването му. Но, наддѣлѣ ли егоизъмътъ, алчността и тъмната властъ на разрушението, тогава любовъта смирено ще се отдрѣпне, защото е дълготърпелива, за да се яви после, когато ще я позовемъ отъ разоранитѣ бразди на земята, напоени съ кръвъ, когато ще я викаме изъ развалинитѣ на нашата жестокость.

И въ единия и въ другия случай, свѣтътъ ще трѣгне въ пѣтя на великия планъ.

Думитѣ на ония отъ човѣцитѣ, които днесъ ржководятъ сждбинитѣ на свѣта, сж арена на борба за силитѣ на свѣтлината и мрака. Ако тѣ приематъ като ржководно начало тая свѣтлина, подъ благотворното въздействие на която човѣчеството отъ памтивѣка е вървѣло напредъ, тогава тѣ ще заслужатъ своята слава и своето достойно мѣсто. Ако ли пъкъ станатъ проводници на тъмнитѣ сили и тласнатъ човѣчеството къмъ гибель, тогава тѣ ще бждатъ хвърлени въ мрака на забравата, изоставени отъ грандиозната вълна, която носи душитѣ къмъ чистия връхъ на планината.

Да живѣешъ е по-велико и по-достойно, отколкото да бждешъ живѣнъ, а да живѣешъ значи само едно: да решишъ да станешъ работникъ на прогреса и свѣтлината!

Д-ръ Ел. Р. Коенъ

Има дни, има нѣща . . .

Има дни, когато животътъ е радостъ, когато човѣкъ чувства дълбокъ смисълъ въ всѣки дѣхъ, въ всѣка стѣпка, въ всѣки новъ лжчъ на зората. Има дни, когато страданието е издигане надъ суетността на всѣки отлитащъ день, а радостта е животворна влага. Има дни, тѣ не сж много, въ бедния по съдържание животъ днесъ на изморения човѣкъ, когато настѣпватъ прозрения, и човѣкъ вижда себе си въ единъ свѣтъ, въ една срѣда пълна съ условия за хармонично растене, за творчески животъ на земята. Тѣзи дни сж наистина малко въ живота, ала тѣ подържатъ неговата свежестъ, тѣ го преизпълватъ съ красиви импулси и стремежъ да работи за преобнова на самия животъ. Малко сж тѣзи дни, тѣ се губятъ всрѣдъ сивотата на многото и еднообразни дни въ живота, пълни съ стремежи по задоволяване на насжщнитѣ нужди — изразъ на единствения най-голѣмъ стремежъ и копнежъ на физическия животъ — материалната независимостъ. Наистина, материалната независимостъ е благо на земята. Тя поддържа честта, тя държи изправена главата на човѣка, тя му дава сили за творчество и нови кроежи въ живота. Ала материалната независимостъ е пжтъ къмъ посжществено нѣщо въ живота — свободата. Тя не е само външно явление и постижение. Защото човѣкъ днесъ като гражданинъ се ползва отъ външна свобода, ала ако остане само съ нея, може да умре гладенъ. Фактически, днесъ благата на живота се добиватъ изключително по пжтя на ограниченията — себеограниченията, ограниченията на другитѣ. За да постигнешъ нѣщо, ще се ограничишъ отъ едно, отъ друго, ще ограничишъ одного, другиго. Ето единъ кржговратъ, който се повтаря вѣчно въ живота на човѣка, взетъ като отдѣлна единица или въ обществото.

Има дни, тѣ сж много, много малко, когато човѣкъ вкусва отъ свободата като вътрешно изживяване. Това е върховенъ моментъ. Защото тогава и като робъ, като слуга на земята, като ограниченъ отъ слабоститѣ на плътта, той чувствува пристѣпа, диханието на свободата, крилата на душевния полетъ — многоожданъ презъ вѣковетѣ отъ заробената човѣшка душа. Не, свободата не е външенъ процесъ и външно благо въ живота. Тя не сжествува и въ природата като външенъ процесъ. И тамъ нѣщата сж взаимно зависими. Редъ закони ограничаватъ живота въ природата. Наистина въ нея и всрѣдъ нея има нагледъ по-голѣма свобода, отколкото въ човѣшкитѣ общежития, въ човѣшкия животъ. Това е затуй, защото въ природата притокътъ на животъ е изобиленъ, нормаленъ, неспъванъ отъ нищо неестествено, както въ живота на хората. И въ този изобиленъ притокъ на жизнена сила, всичко въ природата се чувствува сякашъ растящо на свобода, на воля. Ала то е привидно.

Едва ли има другъ свѣтъ на по-голѣми ограничения, зависимости и гигантски усилия както това е въ природата. Човѣкъ всрѣдъ нея наистина чувствува по-голѣма свобода, но то е защото той живѣе въ другъ свѣтъ пълненъ съ ограничения, които самъ си е създалъ.

Всрѣдъ природата нѣма външна свобода. Единъ бѣгълъ погледъ ще ни убеди въ това. Звездното небе, символъ на безкрайността, на простора, е свѣтъ съ най-голѣмитѣ ограничения и зависимости. Въ него всичко е изчислено, всичко става, тъй да се каже, като по часовникъ. Аслж часовникътъ е копие снето отъ небесното пространство. Произволности въ небесното пространство нѣма. Всѣко отклонение отъ предначертания пѣтъ на небеснитѣ тѣла — тия блажени чада на битието — създава космиченъ катаклизъмъ. При това, тѣ сж поставени на „достатъчни“ разстояния едни отъ други за да не си прѣчатъ и спѣватъ. Милионитѣ и милиардитѣ километри не сж, на всѣки случай, прѣчка членовѣтъ на небеснитѣ семейства — звездитѣ, да си влияятъ едни други, да сж зависими едни отъ други. Безъ да се впускаме въ подробности, нека си спомнимъ, какво би останало отъ планетитѣ на слънчевата система, ако не би била благотворната зависимостъ отъ слънцето. Въ това ограничение се раждатъ всички възможности за развитие на планетитѣ, на живота по тѣхъ. Свободата и въ небесното пространство се проявява почти изключително вътрешно. Тя се явява като изразъ на приобщението съ цѣлостната проява на живота въ всички небесни тѣла. Въ това приобщение съ първичния животъ, по чиито закони се движи всичко по небето и по земята, се крие тайната на разумността въ природата и на творческата свобода.

Еволюцията на небеснитѣ тѣла започва съ еволюцията, съ живота на минералното царство, съ кондензиране на материята. съ нейната кристализация. Какви зависимости, какви ограничения съществуватъ въ този свѣтъ на сгъстяване, въ този свѣтъ на тъмнината, въ този свѣтъ на чудесата! Какви закони работятъ въ него! Бихъ казалъ, мозъкътъ на земята, на небеснитѣ тѣла е въ този свѣтъ на сгъстяване, на кондензиране на материята. Планинитѣ, долинитѣ, низинитѣ и воднитѣ басейни сж браздитѣ, мощнитѣ гънки на този великъ мозъкъ на земята, на небеснитѣ тѣла. Скалитѣ сж нервната тъканъ, масата, кристалитѣ сж нервнитѣ клетки. Тѣ сж органитѣ на творчеството. Живи закони сж ги образували и на още по-живи закони сж пжтепоказатели тѣ. И когато земята мисли и твори, създаватъ се планинитѣ и моретата по нея, претворява се материята. И когато земята чувства, нови континенти се появяватъ изподъ водната стихия.

Кжде е свободата въ този свѣтъ на гжстота, на кристализация? Въ него има музика и мощъ. Въ него има притча и сказание за великитѣ закони, задъ които има животъ вѣченъ — живостъ и свобода.

Има дни, има свѣтове, — — — въ които импулсътъ е голѣмъ и растенето на воля безгранично. Малка, тънка брѣза расте всрѣдъ борови дървета. Тя има нагледъ всички условия да расте свободно, да се развива така, както е въ природата ѝ. Взрете се въ нея, вие ще откриете досущъ едно чудо. Ще видите, че брѣзата е почнала да взима видъ на боръ. И се питате, кжде е свободата, при която растатъ дърветата въ природата? Тя е само въ вътрешния импулсъ, а външно всичко е въ зависимостта на по-силното. Предъ по-силното, въ природата, всичко свежда глава, немѣе. То дава тонъ, насока въ живота.

Неволно, при мисълта за растителното царство, изпъква въ съзнанието днешното свѣтовно положение. Малки народи биватъ за-

робвани економически и политически, безъ разбира се, това да е тѣхното желание. И животътъ имъ взима насока въ съгласие съ онази „силна“ нация, която ги е заробила. Ние имаме въ наши дни подобни драстични примѣри на заробване на високо културни държави. Не прилича ли това на брѣзата всрѣдъ бороветѣ? Все пакъ, брѣзата е пощастлива, отколкото съвременнитѣ културни хора, които по единъ или другъ начинъ сж поробени и служатъ на разни идоли и богове. Тя поне добива само вида на бороветѣ. И пакъ си остава брѣза, растяща като брѣза на свобода. А хората?

Въ приспособлението на растенията къмъ околната срѣда, ще искаме да подиримъ прояви на разумъ. Голѣмиятъ Метерлинкъ написа цѣла книга върху интелигентността на цвѣтята въ природата. Красиви работи има въ нея. Считаме, обаче, че приспособяването у растенията трѣбва да го схванемъ като жертва на външната свобода, за да се запази вътрешната — стремежътъ къмъ растене, къмъ живѣене, къмъ сществуване.

Нѣма свѣтъ на по-голѣми ограничения отъ този, въ който живѣятъ нашитѣ по-малки събратя — животнитѣ. Излишно е да се спираме дълго върху този затворенъ въ себе си жизненъ кръгъ на угнетение и робство. Въ царството на животнитѣ се служи предимно и изключително на себе си. Отъ това следва и най-голѣмото ограничение на свободата, която сществува. Ала, какво би било, ако всѣки индивидъ, всѣко нѣщо би имало абсолютна свобода за своето растене и развиване въ живота. Бихме живѣли въ свѣтове на гиганти, на непостижими нѣща. Земята, която сега побира два милиярда и половина хора, по която живѣятъ милиярди и милиярди животни, птици и влечуги, билиони и билиони растения, тази широка и всеобемляюща майка земя, би могла да даде убежище само на нѣколко сщщества. Виждаме каква голѣма разумностъ е вложила природата, като е ограничила свободата на растенето и на развитието на видоветѣ, чрезъ разни закономерни въздействия или взаимни ограничения. Така погледнато, можемъ да схванемъ ограничението въ живота и въ природата като пжтъ за развиване на разума, следователно като пжтъ за добиване на вътрешна свобода. Затова ние виждаме у животнитѣ да се развива и проявява чувството за взаимопомощъ, а у човѣка разумътъ му осигурява и по-малко страдания и по-голѣма външна свобода.

Наистина, природата е дала великъ разумъ на човѣка, съ който може да развива планини, да завладява земята, водата и небето, да бжде свободенъ, по-свободенъ отъ животнитѣ и растенията, ала ние го виждаме, че той става все по-голѣмъ робъ на всичко, което той създава. Робъ на техниката, която самъ създава, робъ на отношенията между хората, робъ на всички възможности на живота, съ цель да намѣри своя пжтъ. И въ своята свобода всѣки ограбва другия, за да натрупа повече блага за себе си. А тѣ изчезватъ скоро. И отново и все отново се ражда и засилва това чувство за лична сигурностъ у всѣки човѣкъ, роденъ свободенъ, а станалъ робъ по своя воля. Трѣбва да разсѣдимъ и признаемъ, че все пакъ робството на човѣка на своя личенъ господаръ допринася за неговата свобода, за неговото вътрешно издигане.

Не за примирение въ живота, човѣкъ трѣбва да установи, че

възможноститѣ за външна свобода на земята сж малко. Той е зависимъ преди всичко отъ нѣколко природни условия — отъ въздухъ, отъ свѣтлина, отъ хлѣбъ. Природата тѣхъ ги е дала изобилно, ала хората сж си ги взаимно ограничили. Но най-вече човѣкъ е зависимъ отъ ограниченията, които хората сж си създали — икономически, политически, кастови, класови, расови. Така вървятъ хората къмъ взаимно унищожение

Има дни, има часове, има мигове, тѣ сж сега, въ вѣка на ограниченията, на индивидуалнитѣ различия, на заграбване чуждото благо, най-много, когато човѣкъ закопнява отъ дълбочината на своята душа по онова, което му е първично дадено—свободата. Свобода на духа, свобода на мисълта, свобода на благородното сърдце, свобода на проявата, на живота.

Има дни — — — тѣ сж днесъ, когато човѣкъ разбира, че вътрешната свобода е великиятъ смисълъ, че тя е спасение отъ всѣко робство, че тя е щастие, че тя е пълнота, че тя е истински животъ, че тя е пътъ къмъ животъ пълненъ съ творческа любовъ и красота.

Има дни — — — когато човѣкъ захвърля робството на човѣшкитѣ измислици и норми и въ душата си тръгва по пътъ къмъ съвършенство.

Има свѣтъ, въ който човѣкъ е недосегаемъ. Той е свѣтътъ на вътрешната свобода. Достигналъ до него, той е въ своя Великденъ на живота, въ своята жива връзка съ великия Разумъ на Битието.

Елементарни астрологични комбинации

1. Планети и зодиакални знаци

(Продължение)

Даденият въ миналия брой общи правила нѣматъ абсолютна стойностъ, както не е абсолютно и самото раздѣляне на планетитѣ на добри и лоши. Така че не трѣбва да ни учудва, че въ отклонение отъ последното правило Меркурий се счита сравнително добре поставенъ въ сатурновитѣ знаци Козирогъ и Водолѣй, поне доколкото се касае за умственитѣ способности и развитие на индивида, докато въ друго отношение сжщата комбинация може да даде по-малко благоприятенъ резултатъ.

Не трѣбва да се забравя, при това, че споменатитѣ правила важатъ само за планетитѣ въ peregrinno състояние, но не и за планетитѣ въ знаковетѣ на своето достоинство или слабостъ.

Така, въпрѣки че имаме работа съ неблагоприятни планети, Марсъ се чувствува добре поставенъ въ знака на Сатурна — Козирогъ, защото тамъ той има своя „подемъ“. Максъ Хайндель обяснява тоя фактъ съ хипотезата, че буйната енергия на Марсъ се обуздавала отъ съдържающия владетель на Козирогъ — Сатурнъ.

Обратно, въпрѣки симпатията, която сжществува между благотворнитѣ небесни тѣла Венера и Слънцето, последното е слабо въ венериния знакъ Везни, понеже Везни е знакътъ на неговото падение. Встѣпвайки въ тоя знакъ, Слънцето слиза на югъ отъ екватора и по тоя начинъ неговото влияние отслабва въ северното полукуло.

Меркурий въ Стрелецъ, макаръ че се намира на разположение на „голѣмия благодетель“ Юпитеръ, не се проявява добре, понеже Стрелецъ е знакъ на заточение за Меркурий; въ Риби, дето Меркурий комбинира своето влияние пакъ съ това на Юпитеръ, сжщо така не е добре поставенъ, понеже Риби е знакътъ на заточение и падение за тая планета.

Връзката между владената планета и нейния владетель е единъ видъ съвпадъ, силата на който е по-малка отъ тая на обикновения съвпадъ, но — споредъ Моренъ — по-голѣма отъ силата на единъ тригоналень аспектъ. Ето защо, трѣбва да се държи смѣтка за тая връзка, нѣщо, което неоснователно се пренебрегва често пжти.

*

Нека сега разгледаме запримѣръ положението на Сатурна въ знака Стрелецъ, както го намираме въ хороскопа, даденъ въ единъ отъ миналитѣ броеве на списанието.

Както се каза вече, ние нѣма да изследваме за сега влиянието на аспектитѣ и дома. Ще се ограничимъ да установимъ само ефекта, който се получава отъ взаимодействието между планетата и знака, въ който я намираме.

Възъ основа на гореизложеното можемъ да направимъ следнитѣ заключения:

1. Отпечатък. — Дванадесетият градусът от Стрелецът в този хороскоп ще носи през цялия живот на индивида тежкия печат на най-строгата планета. Ние ще знаем предварително, че насочените към този пункт преминавания (транзити) на планетите, които в рождения хороскоп са свързани по някакъв начин с Сатурна, ще съживят латентните му енергии. И докато хармоничните транзити не ще се проявят особено силно, дисхармоничните транзити, особено на планетите, които и в рождения хороскоп са в дисхармоничен аспект с тази планета, ще се чувствуват толкова по-тежко. Съ други думи, всяко преминаване на тези последните през 12°. от Риби (като квадрат спрямо 12°. от Стрелец), през 12°. от Близнаци (като опозиция спрямо 12°. от Стрелец), 12°. от Дева (като квадрат спрямо 12°. от Стрелец), пак и върху самото радикално положение на Сатурна — 12°. от Стрелец, доколкото се касае за транзити на неблагоприятни планети, ще бъде съпроводено с неприятности за родения.

2. Космично положение — Както видяхме по-миналия път, Сатурнът в Стрелец е „чужденец“. Огненият, подвижен знак представя при това несимпатична атмосфера за бавното темпо на земната планета. Положението се смекчава от обстоятелството, че знакът, както и планетата, е електричен, мъжки. Прочее, срѣдата на Сатурнът в случая не е особено благоприятна, без да е така лоша както ако се намираше в знак на заточение или падение. Съ една дума, имаме положение под срѣдно.

3. Влияние на знака — Интензивният характер на срѣдата едва ли ще даде възможност на Сатурна да прояви своите практически способности. Въ замѣна на това, подвижният динамизъм на Стрелецът ще засили свойствения на Сатурна такт, а огненото естество на същия знак ще прибави известна доза импулсивност, макар и маскирана, към издръжливостта на Сатурна. Огненият елемент ще бъде добра почва и за развитието на духовните качества, заложи от планетата на мъдростта.

4. Влияние на владетеля — Известно е, че Юпитерът е планетата, чието въздействие е най-често положително. Неговото влияние и в случая като владетел на Сатурна ще бъде благоприятно. То преди всичко ще подобри доста космичното положение на последния. Би могло да се очаква още, че Юпитерът ще смекчи песимизма и фанатичната строгост на съдбовната планета, ще засили склонността към научни, философски и религиозни проблеми, както и характерното за Сатурна чувство за справедливост.

2. Планети и домове

Сега ще разгледаме отношенията между планети и домове. Тръбва да бъдем, следователно, на ясно, че и в този случай ще имаме работа с прости, основни комбинации, които ще тръбва да се изпълнят с данните, които ще се получават от знака, в който се намира дадената планета, както и аспектите, които тя получава, за да преценим нейния точен ефект в въпросния дом.

Както видяхме и по-рано, домовете определят положението на небесните тела спрямо хоризонта и меридиана на мястото на съби-

тието. По положенията на една планета въ даденъ домъ се сжди за силата на нейнитѣ радиации отъ една страна и за посоката на нейното действие — т. е. за оная областъ отъ живота на родения, върху която тя ще упражни своето влияние, отъ друга страна.

а) О б щ и б е л е ж к и

Тукъ ще припомнимъ нѣкои положения, повечето отъ които сж вече изнесени въ главата върху домоветѣ.

Общо взето, планети разположени надъ хоризонта или близко до него, проявяватъ по-пълно своето влияние. Нѣкои автори сж на мнение, че когато повечето планети сж разположени надъ хоризонта, тѣ даватъ добри условия за проява въ физическия свѣтъ, докато много планети струпани подъ хоризонта, говорятъ за единъ по-богатъ вътрешенъ животъ на индивида — едно твърдение, което би могло да се приеме само условно.

Знае се, че планетитѣ развиватъ най-голѣма сила, когато се намиратъ въ жглови домове и то повече въ 10. и 1. и по-малко въ 7. и 4. домове.

При равни други условия, силата на планетитѣ, разположени въ следващитѣ домове — 2., 5., 8. и 11. — е по-малка и най-малка въ падащитѣ домове — 3., 6., 9. и 12.

Отъ следващитѣ домове най-интенсивенъ е 11., отъ падащитѣ — 9., които заедно съ жгловитѣ домове 1., 10. и 7. образуватъ така нареченитѣ хилегаилни мѣста въ хороскопа.

Всѣки домъ представлява едно силово поле съ една зона на максимална интензивностъ — това е неговото начало или връхъ. Влиянието на последния — неговиятъ орбисъ — се простира и въ предходния домъ на разстояние 5—6°, а при асцендента — началото на първия домъ — до 10° въ сферата на предходния 12. домъ.

1. и 10. домъ се смѣтатъ особено щастливи.

Напротивъ, 8. и 12. — нещастни.

Има два дома, които могатъ да иматъ и едното и другото значение. Това сж: 6. домъ, който има отношение къмъ прислугата, личното служене, но и къмъ болеститѣ на родения, и 7. домъ, домъ на сдруженията, брака, но и на открититѣ врагове.

Останалитѣ домове — 2., 3., 4., 5., 9., и 11., се считатъ добри.

4., 8. и 12. домове минаватъ още за окултни. Нѣкои автори прибавятъ къмъ тѣхъ и 6. домъ.

Споредъ положението си по домове планетитѣ могатъ да иматъ вторични достоинства и вторични слабости, които не трѣбва да се смѣсватъ съ достоинства и слабоститѣ, които тѣ притежаватъ въ известни знаци, за които се говори по-рано.

Така, положението на една планета въ 1. или 10 домъ се счита за едно такова „вторично достоинство“; вторично, защото е кратко-трайно — следъ около два часа, по силата на въртението на земята, планетата преминава отъ 1. въ 12. съответно отъ 10. въ 9. домъ на хоризонтъ-меридионалната система на това мѣсто и следователно изгубва това свое достоинство.

Напротивъ, позицията въ 8. и 12. домъ се счита за „вторична слабостъ“ на въпросната планета.

(следва)

Форма на почерка

Ржкописното писмо, което повечето европейски народи употребяват, има две главни особености — първо, у него преобладават кривитѣ линии, и второ, буквитѣ, чрезъ съединителни чърти, могатъ лесно да се свързватъ една съ друга, така че да образуватъ непрекъснати групи, представлящи отдѣлнитѣ думи. Наистина, нѣкои букви трудно се съединяватъ, и затова въ много почерци, иначе свързани, се явяватъ тукъ-тамъ прекъсвания. Мнозина, обаче, които чувствуватъ вътрешна нужда да пишатъ свързано, преодоляватъ и тия малки прѣчки. Като видоизмѣнятъ общеприетия белегъ на буквитѣ чрезъ разни допълнителни линии, тѣ успѣватъ да свържатъ буквитѣ въ непрекъснати думи. Този фактъ, отъ графологично гледище, е особено важенъ. Тѣй както е важно и противоположното нему графологично явление — склонността да се отдѣлятъ буквитѣ една отъ друга при писането, макаръ че въ повечето случаи тѣ могатъ преспокойно да се свържатъ. Въпросътъ, обаче, за свързване на буквитѣ при писането, трѣбва да се разгледа специално.

Макаръ че въ ржкописното писмо преобладава кривата линия и явния стремежъ да се притяпватъ жглитѣ, все пакъ въ него има и прави линии и жгли. Така заprimѣръ, при изписване на буквата „а“, ржката, следъ като опише единъ кржгъ или елипса, възвръща се надолу, като се спуща въ права линия и образува единъ жгълъ. А въ много букви, като заprimѣръ к, л, м, н, ж и пр. жгълътъ е особено подчертанъ.

Изобщо, ржкописното писмо на европейскитѣ народи — славянски, латински и гръцки шрифтъ — представя едно съчетание на прави и криви линии, които образуватъ известни жгли. Все пакъ, за него може да се каже, че е издържано въ чисто криволинеенъ стилъ — то е писмо на гъвкавата, пластична, бързотечна крива линия, която се подава на свързване съ други криволинейни образувания, безъ да оказва такава съпротива, както правата линия, която се съединява съ други прави подъ рѣзко очертани жгли, образувайки чупени линии.

Всрѣдъ европейскитѣ шрифтове, обаче, има единъ, който рѣзко се отличава отъ тѣхъ. Това е нѣмскиятъ готически шрифтъ. Той е типиченъ примѣръ за остро, жгловатъ писмо, въ което кривата линия играе второстепенна роль. Главни негови елементи сж праволинейната отсѣчка и жгълътъ. Колкото да изглежда случайно възникването на готическия шрифтъ у германцитѣ, все пакъ той е едно характерно явление. Отъ гледище на графологичната символика, която почива на природния езикъ на линиитѣ и формитѣ, този остъръ и жгловатъ шрифтъ явно показва „електричния“, енергиченъ, нападателенъ и рѣзкъ характеръ на германцитѣ. Пжтемъ ще спомена, че националъ-социалистична Германия, въ която тази страна на нѣмския характеръ се проявява особено ярко, дори брутално, изгони латинския шрифтъ отъ употреба и възприе като официаленъ чисто „националния“, готически шрифтъ. Единъ незначителенъ на видъ, но показателенъ фактъ. Защото облѣклото, което хората си избиратъ — въ авторитарнитѣ държави заprimѣръ, любимо облѣкло на управницитѣ е военната униформа — движенията, които правятъ, походката, която е така характерна за

всѣки индивидъ, почеркътъ, представящъ скрепенитѣ на книга и стилизувани движения, които се извършватъ въ мозъка — всичко това е оня символиченъ езикъ, чрезъ който душевното у човѣка се проявява.

Ето защо, съществуването на жгловатото и остро готическо писмо, както и фактътъ, че много хора, които употребяватъ криволинейното славянско или латинско писмо, пишатъ все пакъ остро и жгловато, показва, че въ психиката на човѣка има известенъ родъ сили — ще ги наречемъ електрични — които се движатъ по опредѣлени силови линии и намиратъ графиченъ изразъ въ жгловатитѣ и остри почерци.

Тия сили, впрочемъ, действуватъ не само у човѣка. Тѣ действуватъ въ цѣлата Природа, и заедно съ единъ другъ родъ сили — магнетичнитѣ, моделиратъ всички форми. Интересна е проявата на електричеството и магнетизъма при оформяване на планинскитѣ масиви. Много планински върхове, напримѣръ въ Рила, отъ едната страна сж скалисти и стрѣмни — просто голи скали, а отъ другата страна се спущатъ постепенно, като образуватъ често пжти изящно моделирани криви повърхнини, обрасли съ трева. Скалистата, необрасла съ растителностъ частъ на тия върхове е електрична, а мекитѣ и обрасли съ трева склонове, които завършватъ често пжти съ хубави планински поляни, дето пасатъ лѣте стада, сж магнетични. Разбира се, споменавайки за електричния и магнетиченъ характеръ на планинскитѣ форми, ние сме далечъ отъ всѣко геологично разглеждане. Ние разглеждаме планинскитѣ образувания като архитектурни постройки, въ които констатираме строителното действие на дветѣ мирови сили — електричество и магнетизъмъ. Сжщитѣ тѣзи сили се проявяватъ и при строежа на човѣшкото лице — и тамъ правитѣ и криви линии, вдлбнати и изпъкнали, сж изразъ на тѣхното действие.

Като си служимъ съ названията „електричество“ и „магнетизъмъ“, очевидно ние ги взимаме въ по-широкъ смисълъ. Ние не подразбираме електричеството и магнетизъма на съвременната физика, които сж само физическа проява на универсалното електричество и универсалния магнетизъмъ. За да покажа, въ какъвъ смисълъ се употребяватъ тия думи въ окултната наука, ще приведа нѣкои цитати изъ беседата на Учителя: „Електричество и магнетизъмъ“.

„Електричеството и магнетизмътъ иматъ три състояния: лжчисто, течно и сгжстително. Така, магнетизмътъ въ лжчистото си състояние е носителъ на топлина. Щомъ мине въ течно състояние, топлината се поглъща — въ самия магнетизъмъ произлиза известна реакция, става известно съединение на сили. Третото състояние на магнетизъма е онова, което сгжстява материята. Причина за сгжстяване и втвърдяване на материята сж вътрешнитѣ привлекателни сили на магнетизъма въ третото му състояние.

Какво ни сочи материята? Имате житното зърно. Неговата външна обвивка е магнетизъмъ въ твърдо състояние. Трѣбва да му се достави влага и, като влѣзе въ стомаха, да се превърне въ жидко състояние — второто състояние на магнетизъма. Въ това състояние то бива погълнато отъ симпатичната нервна система, която го препраща въ мозъка, дето то се превръща въ лжчисто състояние подъ влияние на мисълъта.

Изобщо, мозъкътъ е акумулаторъ на електричеството, а симпа-

тичната нервна система — на магнетизъма. Когато електричеството преобладава и има надмощие въ организма, човѣкъ се изтощава, става сухъ. Неговитѣ мисли и желания образуватъ чрезъ електричеството онази вътрешна сухота, която постепенно започва да руши вътрешното единство на организма. Психичната причина за преобладаване на електричеството е преодоляващото влияние на личнитѣ чувства. Последнитѣ често задържатъ електричеството въ мозъчнитѣ центрове и го правятъ взривно.

Само магнетизмътъ, само живата магнетична сила, която иде отъ слънцето и се акумулира отъ симпатичната нервна система, може да превърне описания по-горе процесъ и да му даде полезенъ за човѣка обратъ.“

Следъ тия кратки изяснения върху електричеството и магнетизъма, взети изъ споменатата беседа, ние можемъ да се спремъ на почерка отъ гледище, именно, на неговия линеенъ строежъ.

Най-проститѣ наблюдения показватъ, че имаме две главни разновидности почерци — едни, въ които преобладаватъ кривитѣ линии, добре закръгленитѣ букви, стремежътъ къмъ притяпване на жглитѣ, и други — остри, жгловати, въ които взиматъ надмощие правитѣ линии, и жглитѣ.

Ще дамъ психологичното значение на ония основни линии, които влизатъ въ почерцитѣ, както и въ другитѣ форми на природата. А съ това тутакси ще се получи и общата характеристика на закръгленитѣ и жгловати почерци.

Правата линия изразява сила, мъжество, прямота, ясенъ и спокоенъ погледъ върху нѣщата. Последното е вѣрно за ония почерци, въ които кръглитѣ букви иматъ тенденция да се „изправятъ“, да добиятъ по-праволиненъ видъ, но въ които все пакъ липсватъ рѣзки жгли — преливането между прави и криви става гладко. Правата линия има изобщо умственъ характеръ.

Кривитѣ линии — линиитѣ на магнетизъма — изразяватъ чувствителностъ, приспособимостъ и гъвкавина, мекота и женственостъ. Тѣ сж линии предимно на чувствата. Въ природата тѣ сж се явили въ свѣта на първичнитѣ органически същества, у които започватъ елементарнитѣ движения на живота и съзнанието и се появяватъ първитѣ наченки отъ усѣтливостъ, чувствителностъ, жизнена отзивчивостъ и приспособимостъ.

Лекитѣ, извилисти линии, които се срѣщатъ въ нѣкои почерци, сж белегъ на деликатностъ и грация.

Чупенитѣ линии, които се пресичатъ въ рѣзки жгли, така характерни за остритѣ и жгловати почерци, показватъ преди всичко енергия, холериченъ нравъ, на който не сж чужди импулсивностъ, рѣзкостъ, буйностъ и сприхавостъ. Като се взематъ предъ видъ и други графологични признаци, тѣ често показватъ разрушителни склонности у индивида, който има жгловатъ почеркъ. Изобщо, колкото сж по-остри жглитѣ, колкото по-рѣзко се пречупватъ линиитѣ, колкото по-силенъ натискътъ при изписване на буквитѣ, толкова по-силна склонностъ къмъ суровина, твърдостъ и необмислена прямота въ действията изразява почеркътъ. Обаче единъ остъръ почеркъ, който е блѣдъ, лишенъ отъ енергия и темпераментъ, който се хвърля на очи преди всичко съ своята

сухота, принадлежи на човѣкъ съ студенъ и сухъ интелектъ, който само разчепква нѣщата и ги критикува. Такъвъ почеркъ изобщо изразява душевна сухота.

При разглеждане на почерцитѣ трѣбва, разбира се, да се внимава на хармонията или дисхармонията, която преобладава при изписване на буквитѣ, било закржглени, било жгловати. Правилнитѣ и добре очертани линии сж белегъ на нѣщо красиво и завършено. Наопаки, тѣпитѣ, тежки и сѣкашъ едвамъ скицирани букви сж признакъ на рудиментарното и грубото.

Близко е до ума, че почеркътъ показва доста ясно и недвусмислено темперамента на човѣка. Така запримѣръ почеркътъ на флегматичитѣ се отличава съ своитѣ широки, силно заоблени букви, въ които има нѣщо отпуснато и халтаво. Жгловатиятъ, не особено енергиченъ почеркъ, чиито букви сж сѣкашъ набръчкани, е характеренъ за меланхоличния темпераментъ. Кржглиятъ почеркъ, съ леки и извилисти линии, оживенъ често отъ разни украшения, е типиченъ за сангвиничитѣ. Остриятъ пѣкъ и сѣкашъ ржбать почеркъ е характеренъ за хора съ холериченъ темпераментъ. Това сж, разбира се, най-общи признаци, но и най-типични.

Ще завършимъ това общо разглеждане на въпроса за линейния строежъ на почерка съ нѣкои примѣри, отъ които ще стане ясно, какъ се комбинира линейната форма на почерка съ други негови белези — нѣщо, което спомага да се разкриятъ известни особености въ психиката на човѣка.

Значението на нормално кржглия почеркъ ни е вече познато. Какво показва, обаче, силно закржглениятъ почеркъ, въ който буквитѣ ставатъ действително „кржгли“? Пжтемъ ще кажа, че названието „кржгълъ почеркъ“ не е твърде точно, защото въ повечето почерци отъ този видъ, кривитѣ не винаги сж части отъ кржгъ, а повечето пжти сж части отъ елипси и параболи. Въ случая, обаче, почеркътъ наистина става кржгълъ, и това му придава нѣщо разлѣто, халтаво, мекушаво, особено пѣкъ като се има предъ видъ, че и съединителнитѣ линии между буквитѣ, които сж обикновено прави, се замѣстватъ съ криви.

Хора съ такъвъ почеркъ сж твърде чувствени, безволеви и мекушави, податливи на чужди влияния. Въ нѣкои отъ тѣхъ често се чете немарливостъ и безгрижие. Ако пѣкъ и наклонътъ на буквитѣ се мѣни, сир. ако тѣ сж ту отвесни, ту наведени, на човѣкъ съ такъвъ почеркъ липсва всѣкаква устойчивостъ. Той е играчка на настроенията.

Рѣзъкъ контрастъ на поменатия по-горе почеркъ представя прекалено остриятъ и жгловатъ почеркъ. Той показва крайна избухливостъ, невъздържаностъ и силна разрушителностъ. Ако е бледъ, както забелѣзахме това и по-преди, и слабо енергиченъ, това е почеркъ на едно „шило“. Такъвъ почеркъ е признакъ на крайна душевна сухота.

Иначе, нормално жгловатиятъ почеркъ, въ който кривата не е съвсемъ изгонена, макаръ да е изразъ на холериченъ нравъ, показва изобщо енергия, активностъ, прямота, която често избива въ спривавостъ и рѣзки обноси. Жгълътъ, който е така типиченъ за тия почерци, прави впечатление на нѣщо остро, твърдо и внезапно. Очевидно, той не може да придаде ни гъвкавина и грация, ни мекота и сърдечностъ, както кривата, нито изящество и естетиченъ вкусъ. Но затова пѣкъ той показва,

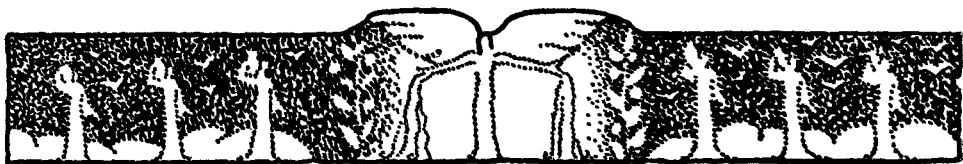
практиченъ усѣтъ за живота, прямъ и отворенъ погледъ за свѣта, съ неговитѣ противоречия и несгоди, както и готовность за борба съ грубитѣ условия на живота.

Единъ отъ най-положителнитѣ жгловати почерци е оня, въ който буквитѣ — доволно „праволинейни“ — иматъ еднаква височина и еднакъвъ наклонъ. Такъвъ почеркъ показва прями и честни натури, съ малко сурова обхода, твърде непреклонни, но устойчиви въ своитѣ убеждения. Естествено, на тия хора имъ липсва широта и замахъ. Тѣ често правятъ впечатление каточели се движатъ въ рамки.

Интересни отъ психологично гледище сж и смѣсенитѣ почерци, въ които се борятъ за надмощие криви и жгли. Често тѣ показватъ борба между темпераментъ и воля. Единъ мекъ по природа човѣкъ, попадналъ въ една груба срѣда, по необходимостъ ще реагира така, че да изглежда и той по-твърдъ, по-суровъ, по-предприемчивъ. Това намира отражение въ кржглия му почеркъ чрезъ появата на известни жгли, а сжщо и на така нареченитѣ „линии на упоритостъ“, „линии на агресивность“, за които говорятъ графолозитѣ. Обратното, разбира се, сжщо така е вѣрно. Единъ невъздържанъ човѣкъ, който съ всички се спрѣква, ако иска да не бжде отхвърленъ отъ обществото, ще трѣбва малко да „омекне“, да придобие по-учтиви обноски, по-вежлива обхода. Ако това стане, бездруго ще намѣри отражение въ жгловатия му почеркъ, въ който ще се появятъ смекчаващитѣ и пластични криви.

Най-„долнокачественъ“, отъ психологично гледище, е смѣсениятъ почеркъ съ промѣнливъ наклонъ, въ който жглитѣ гледатъ въ разни посоки. Това е почеркъ на хора раздражителни и крайно промѣнчиви, ту любезни, ту язвителни, съ силна страсть да противоречатъ и да се препиратъ.

Отъ тия примѣри е ясно, какво разнообразие се получава всрѣдъ кржглитѣ и жгловати почерци, като се намѣсятъ и други графологични белези.

ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ

Боянъ Боевъ

Разговоръ съ Учителя

Следъ паневритмичнитѣ упражнения на полянката, пакъ сме въ салона. Стенитѣ на салона сж позлатени отъ раннитѣ слънчеви лъчи. Разговорътъ започва въ свръзка съ току-що свършената лекция на Учителя. Става въпросъ за старата и нова култура. Учителътъ казва:

— Докато не изхвърлишъ мухлясалия хлѣбъ отъ торбата си, прѣсенъ не може да дойде. Изхвърлете навънъ вашия мухлясалъ хлѣбъ. Всѣка идея, която те безпокои, тури я на страна. Ще ѝ кажешъ: „Ще бждешъ добра да ме освободишъ. Сега съмъ много занятъ“.

— Кой е пжтътъ, по който ще дойде новото?

— Съ любовта ще започнете. Една работа, която съ любовъ може да стане за единъ день, ако се почне безъ любовъ, ще ѝ трѣбватъ много години. Хубаво е да се ходи по лесния пжтъ. Дето търсите лесния пжтъ, това не е лошо. Но нѣма по-лесенъ пжтъ отъ любовта. Като влѣзешъ тамъ, всичко става.

Любовта е велика наука. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ нея. Тя е Божественото. Само чрезъ нея можемъ да намѣримъ Безграничния! Като дойде тя, ще знаешъ, къде е Той и ще знаешъ, какъ да постѣпвашъ. Ако имате любовта и излѣзете всрѣдъ природата, веднага ще се свържете съ вътрешната ѝ сграна и ще дойде вдъхновение въ васъ.

— Какво значи да познаешъ единъ човѣкъ?

— Вие още не се познавате. За да познаешъ единъ човѣкъ, трѣбва да го обичашъ. Щомъ не го обичашъ, той е маска за тебе. А пжкъ като го обичашъ, ще видишъ, че той крие една велика душа, по-голяма отъ вселената. Съ хиляди години ще изучавашъ, какви красоти се криятъ въ нея.

Всички хора не можемъ да обичаме еднакво, понеже всички хора не сж се разкрили еднакво предъ насъ. Една разкрита картина не можешъ да не я обичашъ. Та единъ човѣкъ, чието Божествено е разкрито предъ тебе, ти не можешъ да не го обичашъ. Азъ говоря за душата. Нѣкой вижда въ този човѣкъ нѣщо, което другъ не вижда.

Единъ день вие ще се озовете предъ голѣма изненада — ще видите, че всѣка душа има много по-голяма цена, отколкото вие сте предполагали.

Въ тоя, когото обичашъ, ще оценявашъ всичко добро, което той има.

Когато човѣкъ обича нѣкого, не вижда погрѣшкитѣ му. Вижда хубавото въ него. А когато не го обича, повтаря погрѣшкитѣ му въ ума си. Ако виждате погрѣшкитѣ на човѣка, това значи, че вашата любовъ се е намалила. Не че той нѣма погрѣшки, но вие не трѣбва да ги виждате, за да се изправи той! Щомъ му виждате погрѣшкитѣ, той не може да се изправи. Това е много мъчно изкуство.

Вие повдигате цената на тия предмети, които обичате. Съ това повдигате и своята цена. Всички хора живѣятъ вътре въ васъ. Повдигнете образитѣ на хората въ васъ. Това става чрезъ любовта. Така вие повдигате тѣхнитѣ акции въ васъ. Тогава хората и отвънъ ще се повдигнатъ.

Като давате цена на нѣщо, то е вече любовъ! Като дойде любовта, вие имате свѣтлина, и всичко ви става ясно.

Като обичаме другитѣ хора, ние се разкриваме предъ тѣхъ и имъ носимъ свѣтлината на Безграничния!

Безъ любовта нѣма връщане въ рая. Любовта е пропускътъ. Безъ нея никой не може да се върне въ рая. Безъ любовта, на която и граница да отидешъ, ще те спратъ.

Подъ възкресение се разбира новата форма, която нѣма да се разрушава.

Всѣки день трѣбва да намѣрите нѣкого, когото да обичате.

Въ разумната любовъ оня, когото обичашъ, гледай да не го цапашъ. Какъ ще го цапашъ? Напримѣръ, като обичашъ единъ човѣкъ, почвашъ да му приписвашъ нѣкои качества, които той нѣма. Не го ли цапашъ така? За оня, когото обичашъ, никаква отрицателна мисль нѣма да имашъ. Когато чуешъ нѣщо лошо за него, ще кажешъ: „Това не е така!“

Като гледашъ, че другитѣ хора се обичатъ, това нѣма да ти помогне ни най-малко. Ти почни да обичашъ, и ще разберешъ, какво нѣщо е любовта. Любовта сама ще ти даде правилата. Тя е сама законъ за себе си. Тя никога не постѣпва по единъ и сѣщи начинъ. Въ нея има едно вѣчно разнообразие.

Такава любовъ, съ каквато ти обичашъ, никой другъ не може да има. Както ти обичашъ, никой другъ не може да обича. Любовта на всѣкиго се различава. Любовта ви е ценна, понеже никой не може да проявява такава любовъ, каквато вие проявявате. Радвайте се на любовта си. Радвайте се и на любовта на другитѣ.

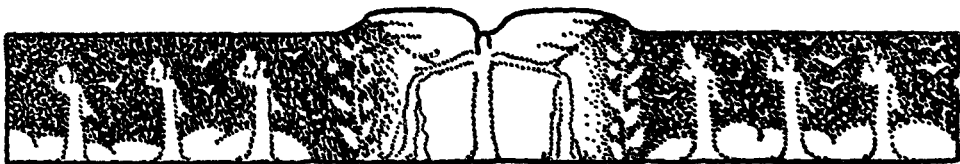
— Какво е действието на любовта върху човѣка?

— Всѣко нѣщо, въ което любовта почва да действува, оживява.

Когато говоря за любовта, разбирамъ онова, при което нѣщата растатъ, и което дава ценностъ на нѣщата. Всѣки човѣкъ, когото обичатъ, е радостенъ. И всѣки човѣкъ, който обича, е радостенъ.

Ти минавашъ за красивъ, но ако сравнишъ своята красота съ тая на единъ ангелъ, тогава ще видишъ, че ти си много малко нѣщо. Радвай се, че ангелътъ е красивъ, понеже неговата красота е твоята бжеща красота. Азъ се радвамъ, като срѣщна добъръ човѣкъ, понеже азъ и той сме едно.

Единъ човѣкъ, който те обича, като дойде при тебе, ти вече си-ромахъ не можешъ да бжедешъ. И боленъ не можешъ да бжедешъ. Щомъ

ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ

Боянъ Боевъ

Разговоръ съ Учителя

Следъ паневритмичнитъ упражнения на полянката, пакъ сме въ салона. Стенитъ на салона сж позлатени отъ раннитъ слънчеви лъчи. Разговорътъ започва въ свръзка съ току-що свършената лекция на Учителя. Става въпросъ за старата и нова култура. Учителътъ казва:

— Докато не изхвърлишъ мухлясалия хлѣбъ отъ торбата си, прѣсенъ не може да дойде. Изхвърлете навънъ вашия мухлясалъ хлѣбъ. Всѣка идея, която те безпокои, тури я на страна. Ще ѝ кажешъ: „Ще бждешъ добра да ме освободишъ. Сега съмъ много занятъ“.

— Кой е пътятъ, по който ще дойде новото?

— Съ любовта ще започнете. Една работа, която съ любовъ може да стане за единъ день, ако се почне безъ любовъ, ще ѝ трѣбватъ много години. Хубаво е да се ходи по лесния пътъ. Дето търсите лесния пътъ, това не е лошо. Но нѣма по-лесенъ пътъ отъ любовта. Като влѣзешъ тамъ, всичко става.

Любовта е велика наука. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ нея. Тя е Божественото. Само чрезъ нея можемъ да намѣримъ Безграничния! Като дойде тя, ще знаешъ, къде е Той и ще знаешъ, какъ да постѣпвашъ. Ако имате любовта и излѣзете всрѣдъ природата, веднага ще се свържете съ вътрешната ѝ страна и ще дойде вдъхновение въ васъ.

— Какво значи да познаешъ единъ човѣкъ?

— Вие още не се познавате. За да познаешъ единъ човѣкъ, трѣбва да го обичашъ. Щомъ не го обичашъ, той е маска за тебе. А пъкъ като го обичашъ, ще видишъ, че той крие една велика душа, по-голѣма отъ вселената. Съ хиляди години ще изучавашъ, какви красоти се криятъ въ нея.

Всички хора не можемъ да обичаме еднакво, понеже всички хора не сж се разкрили еднакво предъ насъ. Една разкрита картина не можешъ да не я обичашъ. Та единъ човѣкъ, чието Божествено е разкрито предъ тебе, ти не можешъ да не го обичашъ. Азъ говоря за душата. Нѣкой вижда въ този човѣкъ нѣщо, което другъ не вижда.

Единъ день вие ще се озовете предъ голѣма изненада — ще видите, че всѣка душа има много по-голѣма цена, отколкото вие сте предполагали.

Въ тоя, когото обичашъ, ще оценявашъ всичко добро, което той има.

Когато човѣкъ обича нѣкого, не вижда погрѣшкитѣ му. Вижда хубавото въ него. А когато не го обича, повтаря погрѣшкитѣ му въ ума си. Ако виждате погрѣшкитѣ на човѣка, това значи, че вашата любовъ се е намалила. Не че той нѣма погрѣшки, но вие не трѣбва да ги виждате, за да се изправи той! Щомъ му виждате погрѣшкитѣ, той не може да се изправи. Това е много мъчно изкуство.

Вие повдигате цената на тия предмети, които обичате. Съ това повдигате и своята цена. Всички хора живѣятъ вътре въ васъ. Повдигнете образитѣ на хората въ васъ. Това става чрезъ любовта. Така вие повдигате тѣхнитѣ акции въ васъ. Тогава хората и отвѣнъ ще се повдигнатъ.

Като давате цена на нѣщо, то е вече любовъ! Като дойде любовта, вие имате свѣтлина, и всичко ви става ясно.

Като обичаме другитѣ хора, ние се разкриваме предъ тѣхъ и имъ носимъ свѣтлината на Безграничния!

Безъ любовта нѣма връщане въ рая. Любовта е пропускътъ. Безъ нея никой не може да се върне въ рая. Безъ любовта, на която и граница да отидешъ, ще те спратъ.

Подъ възкресение се разбира новата форма, която нѣма да се разрушава.

Всѣки день трѣбва да намѣрите нѣкого, когото да обичате.

Въ разумната любовъ оня, когото обичашъ, гледай да не го цапашъ. Какъ ще го цапашъ? Напримѣръ, като обичашъ единъ човѣкъ, почвашъ да му приписвашъ нѣкои качества, които той нѣма. Не го ли цапашъ така? За оня, когото обичашъ, никаква отрицателна мисль нѣма да имашъ. Когато чуешъ нѣщо лошо за него, ще кажешъ: „Това не е така!“

Като гледашъ, че другитѣ хора се обичатъ, това нѣма да ти помогне ни най-малко. Ти почни да обичашъ, и ще разберешъ, какво нѣщо е любовта. Любовта сама ще ти даде правилата. Тя е сама законъ за себе си. Тя никога не постѣпва по единъ и сѣщи начинъ. Въ нея има едно вѣчно разнообразие.

Такава любовъ, съ каквато ти обичашъ, никой другъ не може да има. Както ти обичашъ, никой другъ не може да обича. Любовта на всѣкиго се различава. Любовта ви е ценна, понеже никой не може да проявява такава любовъ, каквато вие проявявате. Радвайте се на любовта си. Радвайте се и на любовта на другитѣ.

— Какво е действието на любовта върху човѣка?

— Всѣко нѣщо, въ което любовта почва да действува, оживява.

Когато говоря за любовта, разбирамъ онова, при което нѣщата растатъ, и което дава ценностъ на нѣщата. Всѣки човѣкъ, когото обичатъ, е радостенъ. И всѣки човѣкъ, който обича, е радостенъ.

Ти минавашъ за красивъ, но ако сравнишъ своята красота съ тая на единъ ангелъ, тогава ще видишъ, че ти си много малко нѣщо. Радвай се, че ангелътъ е красивъ, понеже неговата красота е твоята бждеща красота. Азъ се радвамъ, като срѣцна добъръ човѣкъ, понеже азъ и той сме едно.

Единъ човѣкъ, който те обича, като дойде при тебе, ти вече си-ромахъ не можешъ да бждешъ. И боленъ не можешъ да бждешъ. Щомъ

не те обича, боленъ ще бждешъ. Щомъ не те обича, сиромахъ ще бждешъ.

Любовта като дойде, изключва всички отрицателни страни на живота. Има навсѣкжде обнова. И животни, и растения се обновяватъ. И човѣкъ, и ангели се обновяватъ. Но човѣкъ се обновява като човѣкъ; растението се обновява като растение; камъкътъ се обновява като камъкъ; и ангелътъ се обновява като ангелъ.

Вие не сте се научили най-първо да възприемате любовта. Ще възприемете любовта, и тогава ще проявите своята любовъ.

Първомъ вдишвамъ въздухъ и следъ туй го издишвамъ. Ако не приемамъ въздухъ, ако не дишамъ, ще мога ли да говоря, ще мога ли да ви кажа нѣщо? Първомъ ще приемемъ божествената любовъ, и тогава ще я проявимъ.

— Кого трѣбва да обичаме?

— Безграничниятъ, който живѣе въ тебе, и обича всичко. И ти ще се учишъ да обичашъ всичко. Обичай Цѣлото, всички, и ще бждешъ здравъ. Всички нѣща сж написани божествени книги: дървото, камъкътъ и пр.. Като гледаме така, и животътъ става радостенъ и веселъ.

Като проявявашъ любовта, ти си въ идеалния свѣтъ. Има музика въ материалния свѣтъ, въ реалния и въ идеалния. Музиката въ материалния свѣтъ, това сж постжпкитѣ. Музиката въ реалния свѣтъ, това сж добродетелитѣ. Музиката въ идеалния свѣтъ, това е мисълта, това е любовта.

— Какъвъ е смисълътъ на страданията?

— Страданията проправятъ пѣтя на Безграничния да дойде въ човѣка. Тѣ пречистватъ. Всѣко страдание е затворена каса, която носите на гърба си. Не я носете, но я отворете и вземете нужното за васъ. Страданиято е Божествената банка, въ която Безграничниятъ е вложилъ скжпи съкровища, които трѣбва да отворите и използвате.

Противоречията, които идатъ въ живота, сж като резултатъ на противодействието на човѣка противъ любовта. Когато има таково противодействие, тя като минава, всичко руши, не се спира въ пѣтя си.

Като желаете добро на другитѣ хора, това добро ще дойде и на васъ. Ако имъ желаете зло, това зло ще дойде върху васъ.

Като дойде една идея въ човѣка, той трѣбва да я подхранва, за да може да възрастне. За да подхранвашъ една идея, трѣбва да бждешъ добъръ.

— Какво е нужно днесъ въ свѣта?

— Сега свѣтътъ се нуждае отъ добри работници!

Единъ князь се влюбилъ въ една мома. И двамата си турили по единъ кошъ съ хлѣбъ на гърба и тръгнали да раздаватъ хлѣбъ на гладнитѣ. Тя и той носили коша съ хлѣбъ на гърба си. Тѣ се обичали единъ другъ, но имали за идеалъ да помагатъ на другитѣ. И двамата се извинявали предъ беднитѣ и имъ казвали: „Извинявайте, че не дойдохме по-рано. Малко закѣснѣхме“.

Всички противоречия въ свѣта ще се разрешатъ. Нѣма да остане задача неразрешена. То е въпросъ само на време.

— Кое е новото въ свѣта?

— Новото е: всѣки да опита служенето. Служене всѣки день, и то доброволно.

Благата, които разумната природа ни е дала, трѣбва да ги употребимъ за другитѣ.

Ти гледашъ една съборена стена и казвашъ: „Съборена е стената“. Не, вземи мистерията и я направи.

Всѣки да служи, както той разбира, и да се радва на служенето. И тогава животътъ се осмисля. При любовта всички сж слуги. Единъ на другъ си даватъ почитание. А пъкъ при безлюбието всички сж господари и единъ върху другъ упражняватъ насилие.

Слабиятъ не може да слугува. Силниятъ може да слугува. Умниятъ може да слугува. Само любящиятъ може да слугува!

Д. Антонова

ЕДИНЪ И СЖЩЪ

Единъ и сжщъ, и въ зимата, и въ слънчевото лѣто,
Единъ и сжщъ, и неизмѣненъ,
Ти бдишъ съсъ бащинска грижливостъ.
надъ пѣтя ни красивъ и неотмѣненъ.

Единъ и сжщъ, и въ пролѣтната пѣсень,
и въ есенния трудъ, и въ зимната неволя,
въ покоя на нощта, и въ нейното мълчание,
и въ мрачния затворъ, и въ пѣснитѣ на воля.

Единъ и сжщъ, надъ всичко Ти съ усмивка
ржката си простирашъ неизмѣнна,
надъ цвѣтето, надъ бора, океана,
надъ слънцето и цѣлата вселена.

Единъ и сжщъ вѣвъ знойната пустиня,
въ градинитѣ, плода кждето зрѣе,
и въ царството на ледниците вѣчни,
и въ царството, кждето слънце грѣе.

Единъ и сжщъ въ зефира, който гали,
вѣвъ вѣтъра и въ бурята ревяща,
Единъ и сжщъ, надъ всичко Ти простирашъ
Ржката си любяща.

БЛАГОУХАНИЕ

Благоухание, излитнало навънка,
изъ чашката на малкия цвѣтецъ,
разнесено широко надъ земята
отъ тихия и нѣжния вѣтрецъ.

Благоухание, лъхъ пролѣтенъ и милващъ,
ти жива речъ на чудния животъ,
любовенъ смѣхъ на цвѣтето невинно,
на сладкия, узрѣлъ и соченъ плодъ.

Кажи, ти речъ излѣзла изъ устата
на свѣтлия, красивия младежъ,
Животъ нареченъ, влюбенъ въ красотата,
съ единъ нестихващъ, живъ копнежъ.

Кажи, подъ чий замахъ си тѣй замайващъ
и все пакъ чистъ, неуловимъ?
Подъ чий замахъ си вѣчно буденъ,
и вѣчно ласкавъ и любимъ?

Въ чий зовъ се вслу швашъ ти покорно,
та своята обичъ ти едва
пошепналъ нѣкому, отлиташъ
далече въ миръ и тишина?

Чий зовъ ти слушашъ непрестанно
и следвашъ нѣжния вѣтрецъ,
отъ първий пѣтъ, кога се раждашъ
въвъ чашката на малкия цѣтецъ?

Чий зовъ, кажи, о лѣхъ божественъ,
дълбоко вдъхнатъ отъ грѣдѣта,
стаилъ се въ зимата, отново
възкрѣсналъ въ пролѣтѣта?

НЕ ПИТАЙ!

Не питай, защо сж вълнитъ въ морето,
И скрититъ бури въ сърдцето,
И скърби защо те заливатъ, не питай,
Почакай, ще свѣтне небето!

Не питай, защо сж нощта, тъмнинитъ,
Замисленъ погледай звездитъ,
Защо и какъ идватъ въ живота бедитъ
Не питай, изтрий си сълзитъ.

Не питай, а чакай усмихнатъ, ще влѣе
Въ душата ти свѣтлиятъ ангелъ
Великата милость на Бога, и радостъ
Отново у тебъ ще запѣе.

S.

НА ТВЪРДАТА СКАЛА

На твърдата скала самотно
Израсло видѣхъ нѣжно цвѣте,
Намѣрило тамъ прѣстъ и влага,
Извило крѣхко стѣбълце,
Въ обилна, мека свѣтлина,
То кѣпе своето лице,
И цѣлото трепти доволно.

Замислена се спрѣхъ край него
И дълго гледахъ насълзена,
И сѣтихъ въ себе си сразена
Скрѣбѣта, що мълчаливо нося.
На себе си азъ казахъ: чуй,
И вижъ и разбери, че има
За всичко живо грижа мила.

S.

Буча Бехаръ

Предъ Великдень

Той живѣеше въ село отъ много години. Още когато се запопи, бѣха го изпратили въ тоя край и ето, отъ тридесетъ години, отъ село не мръдна. Сега той бѣше близо шестдесетъ годишенъ, срѣденъ ръстъ, съ сухо и слабо тѣло, което се губѣше въ широкото му расо, съ продълговатото лице, гладко и умно, съ прошарена брада и кротки очи, които гледаха и виждаха всичко, което ставаше край него, най-често, разбира се, хубавото и доброто, което го трогваше и радваше като дете. Ходѣше още изправенъ и стѣпваше твърдо и увѣрено. Казваше се попъ Грую. Въ цѣлата околия той минаваше за единъ отъ най-добритѣ свещеници, а въ село го обичаха и почитаха.

Но човѣшка слабостъ! Може ли да бжде човѣкъ винаги изправенъ, па макаръ тоя човѣкъ да бжде и попъ Грую? Може ли да знае човѣкъ, що е право и що криво предъ очитѣ на Всевишния? Живѣе човѣкъ цѣлъ животъ и до последния си день все се учи.

Попъ Грую не бѣше отъ ония, които си затваряха очитѣ и махваха съ ржка, когато трѣбваше да се направи нѣщо за другитѣ. Имаше той будна съвестъ и очи, за да си дава смѣтка за всичко сторено и мислено. Искаше той да бжде изправенъ предъ себе си и предъ Бога, както често обичаше да казва. Но единъ день попъ Грую се върна отъ града, уморенъ и измъченъ, съ набръчкано чело, умисленъ и мълчаливъ. Попадията го видѣ още отъ пжтната врата и си рече: „Има нѣщо, случило му се е нѣщо, каква ли неприятна работа ще е“. И току се приготви да го попита, каква е работата, когато той затвори вратата следъ себе си, влѣзе въ стаята си и рече на жена си: „Остави ме, заетъ съмъ!“

Попадията бѣше умна, не обичаше много да се бърка въ работитѣ на мжжа си, познаваше го тя, влѣзе въ другата стая и си помисли: „Нѣщо се е случило, но ще му мине“.

Тая заранъ попъ Грую бѣ тръгналъ за града. Наближаваше Възкресение, та за вжщи трѣбваше да се закупятъ нѣкои нѣща. Облѣкло на жената и децата, обувки за него и други нѣкои работи. Тъкмо на кръстопжтя, до Стоянчовата мелница, кждето се събираха пжтищата отъ близкитѣ села, редомъ съ него тръгна единъ селянинъ, Михо Сиромаша, както му викаха, отъ съседното село, човѣкъ на срѣдна възраст. Попъ Грую го познаваше, бѣше го виждалъ въ село по сбора. Тръгнаха заедно, като разбраха, че и двамата отиватъ въ града.

Бѣше приятенъ априлски день. Пролѣтъта отдавна бѣше разнесла своя сладостенъ дъхъ. Първитѣ предвестници шумно летѣха надъ полето, покрито съ соченъ, зеленъ губеръ. Попъ Грую, като всички живи хора по земята, обичаше това примамливо и вълшебно годишно време. Той обичаше красотата, която щедрата ржка на природата разливаше навредъ. Той усѣщаше свежия приливъ на жива сила, която извираше отъ слънцето и земята и съживѣваше всичко живо; караше и него, стария човѣкъ, да усѣти какъ радостно тупа сърдцето му, какъ меко и топло слънчевитѣ лжчи галятъ лицето му, какъ бодро и леко стѣпваха краката му по равния и чистъ пжтъ. Тая чудна и сладостна

вълна, която се носеше покрай него през тая пролътна утрин, изпълни душата му съ толкова доволство, съ такава неизразима благодарност, каквато не рѣдко попъ Грую изпитваше. Тогава нѣщо у него се събуждаше, запалваше се, и едно стихийно желание да проповѣдва го обзямаше. И попъ Грую не устояваше. Кждето и да се намираше, въ църква, на гости нѣкжде, на улицата, той започваше сладко и гладко да проповѣдва. Въ село това нѣщо бѣше познато, и не малко пжти селянитѣ се спираха при него и чакаха да заговори, да имъ каже нѣщо за Бога и за душата, за свѣта и за хората. Макаръ нѣкои нѣща да бѣха слушали много пжти, тѣ, обаче, изслушваха приказката му до край. Даръ слово имаше попъ Грую, та селянитѣ обичаха да го слушатъ. И тоя пжтъ, както винаги, попъ Грую започна да говори на единствения си слушателъ. Започна най-напредъ своята речъ за хубавата пролѣтъ, която, ето пакъ е дошла въпрѣки всичкитѣ грѣхове на хората, натоварена пакъ съ своитѣ земни блага, които извираха отъ сърдцето на Всеблагия Богъ, Който е само Любовь. Ето пакъ позелениха полята, пакъ ще никне хлѣбътъ, ще цвѣне всичко, ще завърже плодъ, ще зрѣятъ плодетѣ, ще кѣнти равнината отъ пѣсенята на жетваритѣ.

— Тѣй отче, тѣй! Право казвашъ. Ама хората лоши!

— Хората трѣбва да си отворятъ сърдцата, да се обикнатъ като братя, да се не одумватъ, да не се лъжатъ, а то какво, брате, всичко живо плѣпнало грѣхъ да прави. А така не може! Всѣки трѣбва да обича ближния като себе си! Само така ще дойде Цаството Божие на земята. Така ще се спаси и твоятъ домъ!

— Тѣй отче, тѣй! . .

Говори попъ Грую цѣли два часа. Говори гладко, възторжено и пламенно. Думитѣ му излизаха отъ устата, сякашъ нѣкой му ги подсказваше. Не се спъна, не се спрѣ — като чешма кога я пуснатъ, така течаха думитѣ отъ устата му. Говори ту меко и пламенно, ту твърдо и строго. Той вложи въ тая двучасова речъ толкова жаръ, сякашъ предъ себе си имаше пасомитѣ на цѣлата околия.

— Ти сжщо, какъвто и да си, трѣбва да работишъ за идването на Царството Божие на земята. Да бждешъ готовъ за оня часъ, защото никой не знае въ кой день и часъ ще дойде женихътъ. Трѣбва да се покаешъ, да простишъ на всичкитѣ хора, да ги възлюбишъ въ сърдцето си!

Слуша го Михо Сиромашътъ, вперилъ очи въ него, не пропуска ни една негова дума. Такова нѣщо, наистина, той никога не бѣше слушалъ. Имаше и въ тѣхното село попъ и черква, и той ходѣше тамъ отъ време на време, слушаше по свѣтлитѣ Христови празници, когато тѣхниятъ попъ проповѣдаваше, но таково нѣщо той не бѣше слушалъ. „Тоя си го бива, ще удари о земята и градскитѣ попове“, мислѣше бай Михо. Така говори, че да се зачудишъ, откжде му излизатъ думитѣ. Цѣкаше съ езикъ и казваше: „Много харно говоришъ, отче. Нѣма що, хубаво си се научилъ да проповѣдавашъ. Ако всичкитѣ като тебе приказваха, харни щѣха да станатъ хората“.

Върви той до възторжения попъ, забравилъ и мжка и тегло, дърпа своята крава, забравилъ защо отива въ града, не сѣща вече

какво е нависнало надъ главата му. Полъхва край него пролѣтниятъ вѣтрецъ, носи се край него мирисътъ на прѣсна прѣстъ и зелена трева, слуша възторжената пѣсень на чучулигитѣ и не сѣща, какъ стигатъ въ града.

— Ето, че приближихме, отче, рече той.

— Въ града ли?

— Да, отче.

Отдалече се мѣркаха високитѣ кубета на църквитѣ и върховетѣ на високитѣ тополи.

— Следъ четвъртъ часъ ще бждемъ гамъ.

— Тѣй ли? И ти тамъ отивашъ, нали? По работа?

— По работа я.

— За Великдень нѣщо?

— Не, отче, за тая крава отивамъ. Ще я продамъ, и колкото взема ще посрещнемъ Великдена, празници се рекло, кжща, жена, де-чурлига, всичко трѣбва, а пукната пара нѣмаме.

— Да не е болна кравата, че затова си решилъ да я продадешъ, съчувствено рече попъ Грую.

— Болна ли? Не, отче. На нея бѣхме виснали цѣла кжща. Тегло, що се рекло. До гуша ми е дошло тая зима. Мжчна, тежка и студена като никоя друга. Едва оживѣхме. Мина най-сетне. Сега пролѣтъ пукна, ще идемъ на работа, па каквото даде Богъ.

До края на пжтуването бай Михо разказа на попъ Грую за живота си на село, за нѣмотията, за теглото си и усиленитѣ дни. И сега, безъ тая крава какво ли ще правятъ? На нея чакаха. Тя имъ бѣше единствениятъ добитѣкъ. Когато приближиха града, той млъкна и се сбогува мълчаливо съ попъ Грую. Тоя го гледаше, какъ се отдалечава нататѣкъ къмъ пазаря, дърпайки кравата, която пѣкъ се дърпаше и извиваше главата къмъ село.

Попъ Грую се спрѣ насрѣдъ пжтя между селото и града. Той не можеше да направи нито една крачка къмъ едната, или другата посока. Той бѣше прекосенъ въ краката, гледаше стреснато и не разбираше, какво става съ него. Ржката му стискаше въ джоба кесията, като че ли нѣкой се готвѣше да му я вземе. Той отиваше въ града да купува дрехи за себе си и за семейството си, както и тоя селянинъ, съ тая разлика, че той имаше пари доволно за всичко, безъ да продава единствения си имотъ, когато този човѣкъ трѣбваше да кжса отъ залъка си, за да се облѣкатъ. Неговитѣ пари стигаха за всичко и за тая крава дори, ако рече да я купи. Нѣщо неясно и тъмно смути неговия здравъ разумъ, зачовърка сърдцето му, което се свиваше отъ време на време. А най-лошото бѣше това, че той имаше едно усѣщане, ясно като день, че всичко, което бѣше говорилъ въ продължение на двата часа по пжтя, не струва колкото изтърканата подкова на тая крава.

„И тази добра! Какво става съ менъ? питаше се попъ Грую, следъ таково хубаво пжтуване, следъ такива хубави приказки, които оня и презъ живота си не бѣ слушалъ!“ Гоненъ сякашъ отъ невидими неприятели, той прибра политѣ на расото си и съ колкото сила имаше въ здравитѣ си нозе, забърза къмъ чаршията. Минувачитѣ се обръщаха и гледаха тоя разбързалъ се попъ, който правѣше голѣми крачки, не

виждаше никого, и очитѣ му горѣха като вжглени. Набързо, като никога, той накупи наполовина отъ това, което трѣбваше, и трѣгна къмъ село. Бѣше тягостно. Дълбоко въ себе си той чувствуваше негодувание. Така той пристигна дома, влѣзе въ стаята и до вечерята не излѣзе.

Работата бѣше тамъ, че следъ хубавата проповѣдь и следъ не-радостния разказъ за теглото на този непознатъ селянинъ, нѣщо у него му подказа, че той трѣбваше да помогне на този селякъ, тъкмо предъ свѣтлитѣ празници и да направи така, че тоя беденъ човѣчець да не се лиши отъ единственото си препитание. Просто и ясно! Такова нѣщо изпитватъ въ единъ и сѣщи часъ много хора на земята, но колко слушатъ тоя гласъ и изпълняватъ повеленията му? Наредъ съ всички и попъ Грую чу и разбра на часа, какво трѣбваше да направи. Но кжде ржка да извади кесията, която бѣше потънала въ неговия дълбокъ джобъ, стискана отъ сухитѣ прѣсти на старческа ржка? Разбира се, той не искаше да направи нѣщо за тоя случайно срещнатъ сиромасъ, непознатъ и отъ чуждо село. Отде нажда! Малко ли сиромаси има по земята, та тъкмо на този да помогне. Че той не е нѣкой голѣмъ чорбаджия! Единъ попъ колко може да има, макаръ че имотецътъ се увеличаваше всѣка година, и паритѣ му носѣха добра лихва. Стиска зѣби клетиятъ човѣкъ, бунтува се, дано заглуши кроткия гласъ, който непрестанно му шепнеше: „Помогни на този човѣкъ, дай му нѣщо!“ А попъ Грую дума: „Не мога бе, не мога, какъ така ще ги оставя голи и боси за Великденъ“.

Така попъ Грую обърна грѣбъ на себе си и се върна въ село, натоваренъ съ покупки, но и съ единъ тягостенъ и неприятенъ товаръ на сърдце. Всѣка дума на сутрешната му проповѣдь му тежеше като камѣкъ. Що му трѣбваше да проповѣдва! Мира си изгуби човѣкътъ. Цѣла нощъ попъ Грую се въртѣ въ леглото, бори се съ себе си. Сънътъ бѣгаше отъ очитѣ му. Току заспи, засънува лоши сѣнища, събуди се пакъ, ето тоя съ кравата предъ очитѣ му. Едва на съмване той заспа. Когато се събуди, бѣше вече день.

— Ще ходя пакъ къмъ града, рече той на попадията.

Измжкна малко пари отъ сандѣка, тури и тѣзи, които му бѣха останали и трѣгна къмъ селото на Михо Сиромаха.

Попъ Грую не бѣше обикновенъ човѣкъ. Имаше той божий огънь, говорѣше разпалено за Господа, за доброто и за Царството Божие на земята, но имаше сърдце и воля за това добро. Но какво да се прави, като всѣки човѣкъ съ човѣшки слабости, дърпа се налѣво, надѣсно, когато този Божий гласъ нему проповѣдва. Изкара той една безсѣнна нощъ, но не остави тъмно петно въ душата си.

Намѣри селянина.

— Бай Михо, брате, въ града ще отидешъ. Ще си откупишъ кравата, азъ ще ти дамъ, колкото ти трѣбватъ.

— Азъ похарчихъ половината.

— Да вървимъ, азъ ще платя останалото!

— Отче, какво думашъ? Истина ли е?

— Истина ти казвамъ. Азъ на часа трѣбваше да ти помогна. Не биваше да те разкарвамъ. Тая работа не става така!

Гледа го Михо, звѣри се, не вѣрва на очитѣ си, на ушитѣ си. Где се е чуло и видѣло, попъ такова чудо да направи!

Надвечеръ, когато слънцето заливаше равнината съ жълточервени пламъци, и западъ потъваше въ червени отблѣсъци, близо до Стояночовата воденица тѣ се раздѣлиха.

— На добъръ часъ, отче. Господъ да ти дава здраве и животъ.

— Иди си съ здраве, синко!

Запжтиха се на разни страни — единиятъ, подпирайки се на здравъ бастунъ, крачеше бодро и весело, обладанъ отъ една мисълъ, никога да не чака времето да го изпревари, а другиятъ, очуденъ и развълнуванъ и много благодаренъ, дърпайки подире си едра и хубава крава, съ образа на попъ Грую, отпечатанъ завинаги въ душата му.

О т з и в и, в е с т и, к н и г о п и с ъ

Идеи́тъ на Всеми́рното Братство въ чужбина

Peteris Donovs Cilveks. Kristus, Patiesiba. Това е заглавието на една малка сбирка беседи отъ Учителя, преведени на латвийски отъ Мелита Кедрова. Тя има следното съдържание: 1) Ето човѣкътъ! — изъ първа серия беседи „Сила и животъ“. 2) Христосъ — изъ „Учителътъ говори“. 3) Истината. 4) Божествениятъ промисълъ. 5) Блаженитѣ — изъ „Духътъ и плътта“. 6) Идеалътъ на човѣка и 8) Теория и приложение — изъ „Любовъ къмъ Бога“.

Изданието на книгата е хубаво и спретнато. Нѣмаме възможность да преценимъ превода, но вѣрваме, че той е на висотата на съдържанието.

Beinsa Duno. Skolotaja svetie vardi skolniekam. Това е заглавието на латвийския преводъ на книгата „Свещени думи на Учителя“, която миналата година излѣзе на български.

Peteris Donovs. Absoluta tiriba. Книгата подъ това заглавие представя единъ значителенъ томъ беседи отъ Учителя, преведени на латвийски отъ Петъръ Миетиншъ. Той съдържа следнитѣ беседи: Абсолютна чистота. Ще дойде отвжтре. Пробни страдания. Голѣмецъ и слуга. Общение съ Бога. Хигиена на живота. Вжтрешнавръзка. Вехтото премина. Влиянието на слънчевата енергия. И тази книга прави впечатление съ спретнатата си и красива външность, която достойно отговаря на високото ѣ съдържание.

Излѣзла е отъ печатъ и книгата „Плътъ на ученика“ въ руски преводъ. Нѣмаме я още подъ ржка, но надѣваме се, че преводътъ е изисканъ, и че по спретнатостъ на изданието тя не отстъпва на латвийскитѣ сбирки беседи.

Това сж преводи на книги и беседи отъ Учителя, които излѣзоха презъ настоящата година. Не може да не се признае, че ученицитѣ на В. В. Братство отъ Рига сж работили доста усърдно и сж дали нѣколко хубави плода. Ние, ученицитѣ отъ България, се радваме на тѣхното дѣло и пожелаваме словото на Учителя да принесе обилень плодъ въ тѣхната родина.

Изъ отвждния свѣтъ. Мнозина навѣрно сж чели въ вестницитѣ за интересния случай, който произлѣзълъ преди нѣколко месеца въ Глазговъ: единъ боленъ, който билъ подложенъ на операция — премахване на пикочния мѣхуръ — умира подъ ножа на хирурга и бива следъ това, тъй да се каже, възкресень отъ него. Хирургътъ тутакси разтвори гърдитѣ на пациента, започналъ да масажира сърдцето му и следъ нѣколко минути възвърналъ живота му.

Тонъ — така се казва героятъ на това събитие — въ продължение на четиридесетъ часа не можелъ да се свести. Действието на упойката отдавна се прекратило, и лѣкаритѣ съ тревога оглеждали спящия, но той лежалъ неподвижно, макаръ че организъмътъ му работѣлъ съвсемъ изправно.

Най-после Тонъ се пробудилъ и следъ пробуждането си сподѣлилъ съ окръжаващитѣ своитѣ впечатления изъ „отвѣдния свѣтъ“. Защото той, наистина, прекаралъ известно време въ другия свѣтъ и се възвърналъ отъ него.

Тонъ запазилъ спомена за нѣкакъвъ полетъ, презъ време на който той изгубилъ теглото си, както и усѣщането, че има тѣло. „Азъ бѣхъ като облакъ и се носѣхъ въ празното пространство бързо и леко...“ Колко време е продължилъ неговиятъ полетъ, Тонъ не знае. Можи би секунда, може би нѣколко години. Обаче, малко по малко, чувството му за безтегловностъ започнало да отслабва. Полетътъ приближавалъ своя край. „Азъ се събудихъ и видѣхъ земния свѣтъ“.

Скептицитѣ, които въ очитѣ на свѣта минаватъ за здравомислящи люде, ще кажатъ безъ съмнение, че болниятъ предава въ случая своитѣ впечатления отъ наркозата. Обаче, самъ мистеръ Тонъ, който има този опитъ, както и редакцията на вестника, която предава неговия разказъ, сж убедени, че това е едно действително преживѣване въ отвѣдния свѣтъ.

Колко езици има на земята? — Френската академия на наукитѣ, въ сътрудничество съ учени отъ всички страни, се опитала да установи общия брой на всички живи и мъртви езици на земята. Изследванията показали, че въ течение на своя исторически животъ, човѣчеството е говорило на 6760 езика и наречия. Днесъ жителитѣ на земята говорятъ само на 2796 езика.

У бѣлата раса най-разпространенъ е английскиятъ езикъ. Следъ него идватъ нѣмски, руски, испански, португалски, френски и италиански. Вsrѣдъ цвѣтнитѣ раси най-разпространени езици сж китайски, японски, арабски, индуски и персийски.

Животнитѣ предъ огледалото. Директорътъ на Парижкия институтъ по зоологична психология, проф. Аше-Супле, устроилъ въ зоологичната градина редица опити, съ цель да установи, дали се познаватъ животнитѣ, когато се видятъ въ огледало. Този въпросъ има, споредъ проф. Супле, голѣмо научно значение, защото „ако дивитѣ животни могатъ да познаватъ своето изображение, това ще докаже, че тѣ иматъ представа за своето „азъ“ — фактъ, който би билъ особено цененъ за психологията на животнитѣ“.

Представата за материалнитѣ предмети се създава у животнитѣ не само птсрѣдствомъ зрительнитѣ впечатления. Голѣма роль играятъ негли и мускулнитѣ движения, които животното трѣбва да направи, за да се добере до единъ предметъ. Любопитно е, че малкитѣ лѣвчета, въ първитѣ седмици следъ раждането, ходятъ много тромаво. Походката имъ съвсемъ не прилича на гѣвката походка на възрастнитѣ лѣвовѣ. Тѣ се блѣскаатъ ъ стенитѣ на клетката и ъ предметитѣ, които се изпрѣчватъ на пътя имъ, сѣкашъ сж слѣпи, макаръ че зрението имъ по това време е вече напълно развито. Изглежда, че на малкитѣ лѣвчета

имъ липсва още „мускуленъ опитъ“ — тѣ не могатъ да опредѣлятъ разстоянието по онова усилие, което трѣбва да направятъ, за да преодолеятъ това разстояние.

Опититѣ съ огледалото позволяватъ да се изолиратъ чисто зрителнитѣ усѣщания на животното, което не може да се ръководи въ случая ни отъ миризмата, ни отъ преценка на пространството, а изключително отъ зрението. Тѣкмо това е интересното въ опититѣ на Аше - Супле.

Възрастниятъ лъвъ, въ чиято клетка било поставено голѣмо огледало, въ първитѣ дни мислѣлъ, че вижда предъ себе си другъ звѣрь и страшно ревѣлъ. Постепенно, обаче, той съобразилъ, че изображението въ огледалото има отношение къмъ него — той започналъ кротко да го разглежда и да прави разни движения, съ явното намѣрение да наблюдава, повтарятъ ли се тѣ и въ огледалото.

Лъвицата, надъ която били извършени редица подобни опити, проявила още по-голѣма съобразителность. Отпървомъ тя се жбѣла на собственото си изображение, но не следъ много прекратила тия враждебни прояви. Когато задъ гърба на лъвицата, експериментаторътъ поднасялъ къмъ туловището ѝ прѣтъ, тя като зървала това движение въ огледалото, тутакси отскачала, явно разбирайки, че огледалниятъ образъ е тѣждественъ съ нея.

Обаче, рекордъ на съобразителность получила шебекътъ, който изследвалъ, при помощта на ръчно огледало, своитѣ торбички задъ бузитѣ, за да се увѣри, че въ тѣхъ не е останала храна. Това животно притежава, несъмнено, точна представа за своето „азъ“.

Какво се случва за една минута. — 1. Метеоритѣ, които падатъ на земята, я правятъ да стане по-тежка съ 180 килограма.

2. Въ Великобритания отъ каменовжгленитѣ мини се изваждатъ по 150 тона въглища.

3. Земята произвежда по 5 килограма кафе.

4. Въ Индия умиратъ по 13 души.

5. Въ вашитѣ тънки черва микробитѣ се умножаватъ съ 100 билиона.

6. Запалва се по единъ автомобилъ.

7. Едно лице, което свири на пиано, извършва 3,600 умствени операции.

8. Мексико набавя ня Германия по 4,000 литри петролъ.

9. Въ Съединенитѣ щати по 50,000 души страдатъ отъ тифусъ.

10. Франция изразходва близо 190,000 франка (около 570,000 лева) за да бжде готова въ случай на война.

11. Въ свѣта се произвежда 1,500 килограма изкуствена коприна.

12. Германия всѣка минута изразходва 4,000 марки (132,000 лева) за хранителни продукти, 6,000 марки (198 хил. лева) за внасяне отъ чужбина първични материали.

13. Въ Англия повече отъ 2,000 души всѣки 60 секунди отиватъ на кино.

14. Всѣка минута планетата Марсъ изминава по своята орбита близо 1,500 клм.

15. Въ цѣлия свѣтъ се изваждатъ 40,000 кубични литри горивни течности отъ петролнитѣ кладенци.

16. Холандия, Източнитѣ Индии и британска Малезия прашатъ на свѣтовния пазаръ 2 тона каучукъ.

17. Свѣтлината, излѣзла отъ най-близката до земята звезда, отъ момента въ който сте почнали да четете това, за 1 минута е изминала 17,000,000 клм, което ще рече, че е изминала пжтъ повече отъ 40,000 пжти по-голѣмъ отъ земния екваторъ.

18. Въ Лондонъ колитѣ превозватъ 8,000 пжтници.

19. Въ Лондонъ по градскитѣ телеграфни жици се предаватъ по 32 телеграми.

20. Въ Лондонъ се пуши толкова много, че се изразходватъ 136 лири (надъ 500,000 лева) за тютюнъ.

21. Върху земята падатъ 10,000 метеорити, блѣсватъ 6,000 свѣт-кавици съ гърмотевици и наваляватъ 850,000,000 тона снѣгъ и дѣждъ.

22. Япония изразходва 3,000 долара (250,000 лева) за военната си експедиция въ Китай.

23. 18 литри кръвъ минава презъ вашето сърдце.

24. Всѣка минута единъ човѣкъ въ Индия заболява отъ холера.

25. Всѣки 60 секунди въ Украйна се изваждатъ отъ минитѣ 135 тона вжглища.

27. За една минута слънцето губи 300 милиона материя.

(Изъ в. „Миръ“).

Наполеонъ за Христа. — Когато билъ на островъ Св. Елена, Наполеонъ казалъ веднѣжъ на графъ Монтолонъ следното: „Азъ познавамъ хората и затова ви казвамъ, че Исусъ не е обикновенъ човѣкъ! Религията на Христа е тайна, която произтича отъ едно разбиране на нѣщата, което не е човѣшко. Въ нея има нѣщо особено, което става източникъ на непознати дотогава слова, на непознато дотогава учение. Исусъ не се облѣга на нашитѣ науки. Първоизточникътъ на неговото учение и на неговия животъ се крие у самия него. Той не е философъ, защото доказателствата му сж чудеса. Затова ученицитѣ му сж започнали да го обожаватъ още отъ самото начало. Христосъ е дошълъ на свѣта, за да разкрие тайнитѣ на небето и законитѣ на Духа. Александъръ Велики, Цезаръ, Карлъ Велики и азъ основахме голѣми държави. Но на какво опрѣхме ние творенията на нашия гений? — На силата. Единственъ Христосъ основава своето царство на любовта. И днесъ има милиони хора, които сж готови да умратъ заради него.

Paroles sacrées du Maître

- Réciprocité.** La première loi sacrée:
L'Amour ne règne que dans les pures sphères de la liberté.
Il ne peut y avoir d'Amour que là où il existe une liberté intérieure absolue.
La Maître donne cette liberté à son disciple.
Et le disciple doit laisser pleine liberté à son Maître.
Cette liberté est sacrée. 64
- Le Maître.** Quand tu te sens accablé dans le désert de la vie,
le Maître entend ton appel. Elève ta conscience, et tu entendras sa voix.
Et tu seras consolé. 65
- Union.** C'est en Dieu seulement que s'accomplit la véritable union du parfait Amour et de la Joie. Si tu les as, Dieu est en toi. 66
- Le Divin.** La vie Divine exige du disciple qu'il vive continuellement dans l'amour et la joie. 67
- Autre nom.** Sois pur.
Les grandes âmes vivent dans une pureté absolue.
Là, le Maître leur donne un autre nom. 68
- Pureté-Vie.** C'est lorsque la conscience du disciple s'éveille au point de désirer de vrais liens avec le Maître qu'il acquiert la pureté, qui, pour lui, devient la vie.
C'est dans cette vie qu'il apprend, grandit et parvient à la perfection. 69
- La Vie pour Dieu** Le Maître est toujours prêt à faire connaître au disciple les vérités sur Dieu dès qu'il remarque qu'il y a en lui un véritable empressement et un désir de vivre pour ce sublime Amour qui embrasse tout.
C'est à cette source qu'il puise sa force et il répand la lumière qui provient de cet Amour. 70
- Sous la direction du Maître.** Le disciple qui reconnaît Dieu en lui trouve le Maître. 71
- La voie.** Par l'application des lois divines dans la vie, le disciple montre qu'il est dans la voie de la Vérité. 72
- Vie intense.** La vie du disciple est d'une grande intensité.
Il passe par des joies et des douleurs extrêmement profondes, que le monde ne connaît pas.
C'est la douleur de toutes les graines semées dans la sombre et froide terre et la joie de toutes les fleurs qui ont poussé et sont entrées dans la lumière. 73

L'amour du disciple.	Si le disciple aime son Maître, il agit dans sa vie ainsi qu'eût agi le Maître.	74
Règle sacrée.	Ouvre chaque jour ton coeur devant le Bien-aimé de ton âme pour que son regard pénètre dans tes plus secrets replis. Ouvre chaque jour ton âme devant le Seigneur.	75.
Foi.	Aie pleine foi en Dieu! Et toute crainte intérieure disparaîtra. Crois que tu ne pourras jamais perdre le bien précieux que Dieu a déposé dans ton âme encore avant la création du monde. Cette foi te libère de toute crainte, de tout soupçon et du doute en général. Elle te rend libre et ferme.	76
Humilité.	L'humilité est l'expression de l'amour pour l'Être Suprême. Les sommets inaccessibles envoient leurs biens à la vallée.	77
Naturel.	Le disciple est tout à fait naturel dans sa vie. Cela fait affluer en lui beauté et sincérité. Ce naturel donne à l'amour les moyens de se manifester.	78.
Compréhension.	Lorsque quelque chose blesse ton regard, cherche à saisir derrière le voile des formes transitoires le travail infatigable de l'Esprit qui veut élever les âmes vers l'Eternel. Vois derrière chaque forme l'image de l'Eternel.	79
Le monde.	Ce qu'il y a de plus fatal pour l'homme, c'est d'aspirer à plaire au monde — parce qu'il sera toujours déçu. Etre en harmonie avec la douce voix de l'illimité, voilà ce qui donne du sens à sa vie.	80.
Acceptation.	Le Maître parle clairement et ouvertement au disciple. Le disciple accepte ses paroles et les comprend. Il les garde saintement en son âme.	81
Le Maître.	Le Maître descend afin de manifester l'Amour. Ce n'est pas un processus extérieur. Par lui passent les purs courants d'Amour pour tout ce qui est vivant. Il veut ainsi rapprocher les âmes de la Lumière et de la Joie où Il vit Lui-même.	82.
Rapport.	Quand un arbre donne de bons fruits en abondance, le jardinier l'arrose avec joie. Et le ciel généreux lui fait de son côté largement présent des rayons du soleil et de la pluie bienfaisante.	

- Quand le disciple garde et apprécie ce qu'il a du Maître, chez le Maître s'éveille le désir de lui donner et de lui dévoiler plus encore. 83
- Choses sacrées. L'intelligente nature a placé les choses sacrées sur les hauts rochers inaccessibles pour que seules les âmes prêtes, qui sont à même d'en apprécier toute la valeur, puissent se réjouir de leur pure beauté. Le disciple ne doit pas communiquer les choses sacrées au monde. 84
- Volonté. Du dehors personne ne peut te pervertir si tu ne le désires pas toi-même. C'est l'auguste liberté que le premier Principe a laissée à la discrétion de l'homme. 85
- Le péché. Le disciple aime les fleurs écloses dans son âme : ce sont ses belles pensées, ses nobles sentiments, ses bonnes actions. Il les garde avec un soin jaloux, et ne permet pas au givre de les endommager. Ce givre est le péché, qui lui est étranger. Le disciple aime les fleurs écloses dans son âme. 86
- Le bien. Le disciple n'est occupé que du bien. 87
- Les esprits. Le disciple sait discerner les esprits. Les mauvais esprits prennent la forme d'un homme ou d'une femme pour s'approcher de lui, tandis que les clairs esprits viennent comme âmes. 88
- Le premier rayon. L'aspiration à la pureté, c'est l'aspiration à l'Amour. Elle montre que l'homme est sorti de la vie ordinaire et va vers une vie meilleure. Dès que le disciple acquiert la Pureté, le premier rayon de l'Amour l'éclaire. Alors apparaît devant lui la lumineuse vie des Grandes Ames, vie à laquelle l'âme humaine est prédestinée. Cela, c'est Dieu lui-même qui le fait. „A eux Dieu l'a révélé.“ 89
- Garder. Garde soigneusement la Liberté que Dieu t'a donnée. Grâce à elle tu élabores et édifies solidement ton caractère. 90
- Maxime. Pour l'homme, il est grand et glorieux de servir Dieu et de demeurer dans Son Amour ! 91
- Sa vie. La source, qui jaillit des sommets, arrose tout sur son parcours. Si tu veux venir en aide à l'humanité, prends soin

	tout d'abord de réformer ta vie. Tu agis alors selon la loi de la source.	92.
Patience.	Le disciple peut patienter parce qu'il sait attendre. Le disciple peut patienter parce qu'il comprend. Le disciple peut patienter parce qu'il sait que tout vient en son temps.	93
Abnégation.	Le disciple supporte avec une parfaite abnégation toutes les injures dont on l'accable.	94
L'intelligence.	La lumière de l'intelligence donne de la clarté à la conscience du disciple et la tient toujours en éveil pour qu'il soit en contact permanent avec l'Esprit.	95
Douceur.	La douceur est une grande source pure dans la vie. Sois doux toujours et garde saintement dans ton âme tout ce qui sort de cette source.	96
Toujours.	Garde toujours ta pureté intérieure.	97
Maître et disciple.	La sincérité est la condition indispensable pour qu'il y ait harmonie entre leurs âmes. Elle est la condition grâce à laquelle le Maître peut donner et le disciple — recevoir. La sincérité est la condition d'un échange régulier entre le Maître et le disciple.	98
Rapports.	Quand le disciple est sincère, le Maître est doux envers lui. Quand le disciple n'est pas sincère, le Maître est sévère.	99
Expérience.	Il y a des expériences qui constituent des époques dans la vie du disciple. L'expérience qu'a le disciple n'est que pour lui. Elle forme dans son âme une région sacrée. C'est sa richesse. D'après la loi de la liberté intérieure, il peut la communiquer mais seulement, bien entendu, à quelque âme proche dont le coeur brûle d'Amour et est plein d'abnégation et du désir constant de servir Dieu. S'il en donne connaissance à quelqu'un qui n'est pas à même de la comprendre et de l'apprécier, il ressentira au dedans de son âme une immense et profonde douleur.	100
L'Esprit.	Dans la vie du disciple, que tout se fasse sous la forte impulsion de l'Esprit, sans qu'il s'y mêle rien d'humain.	101
Pureté.	Sois pur comme un enfant.	102
Fidélité.	Sois fidèle comme Dieu est fidèle.	103

СЪДЪРЖАНИЕ:

* *	Опитване на любовта
Боянъ Боевъ	Днешното положение на човѣчеството
г.	Сфера на Урана
G. Nordmann	Предъ решителния часъ
Д-ръ Ел. Р. Коенъ	Има дни, има нѣща . . .
П. М-въ	Елементарни астрологически комбинации
г.	Форма на почерка
Б. Боевъ	Изъ нашия животъ: Разговоръ съ Учителя
Д. Антонова и С.	Стихове
Буча Бехаръ	Предъ Великденъ
Отзиви, вести и книгопись	
Du Maître	Paroles sacrées du Maître

SOMMAIRE

* *	Expérimentation de l'amour.
B. Boëv	L'état actuel de l'humanité.
G.	La Sphère d'Uranus
G. Nordmann	Devant l'heure décisive.
D-r El. R. Cohen	Il y a des jours, il y a des choses.
P. M-v	Combinaisons astrologiques élémentaires
G.	La forme de l'écriture.
B. Boëv	De notre vie: Entretien avec le Maître
D. Antonova et S.	Vers.
B. Béhar	A la veille de Pâques.
Echos, nouvelles et livres nouveaux	
Du Maître	Paroles sacrées du Maître

Редакцията доставя книгѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)
отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

„ЛѢКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ“
отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева